

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/66/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7017200451
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Konček
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7017200451.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach ako správny súd (ďalej len „súd“) v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Končeka a členov senátu JUDr. Evy Baranovej a JUDr. Valérie Mihalčinovej v právnej veci žalobcu: HTH, s.r.o., Sputniková 1469/9, Košice, práv. zast.: JUDr. Ladislav Mikloš, advokát, Vodná 6, Košice, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0753/99/2016 zo dňa 30.05.2017, takto

rozhodol:

- I. Žalobu **z a m i e t a .**
- II. Účastníkom právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohto rozsudku bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. X. zo dna 08.11.2016, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta v sume 500,- eur pre porušenie: - zákazu podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), v zmysle ktorého predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3 zákona, keď účastník konania mal uprieť spotrebiteľovi (pisateľovi podnetu č. XXX/XX) právo na uplatnenie reklamácie, t.j. právo podľa § 3 ods. 1 zákona, nakoľko v čase kontroly malo byť prijatie spotrebiteľkou uplatňovanej reklamácie dámskych topánok zo strany predávajúceho žalobcu odmietnuté; - povinnosti podľa § 13 zákona, v zmysle ktorého ak sa informácie uvedené v § 10a až § 12 zákona poskytnú písomne, musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, keď v čase kontroly sa v ponuke na predaj malo nachádzať 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 eur, u ktorých mali byť zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to uvádzanie písomne poskytnutej informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu (Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1007/2011 o názvoch textilných vlákien a súvisiacom označení vláknového zloženia textilných výrobkov etiketou a iným označením, ktorým sa zrušuje Smernica Rady 73/44/EHS a Smernica Európskeho parlamentu a Rady 96/73/ES a 2008/121/ES (Ú. v. EÚ L 272, 18.10.2011) v platnom znení) len v cudzom jazyku, nie v kodifikovanej podobe štátneho jazyka. Uvedené nedostatky boli zistené pri kontrole vykonanej v prevádzkarni žalobcu: X. & X. - K., H., H. L., Š. X, A., dňa 12.08.2016. V odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný dôvodil, že: „Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „SOI“) so sídlom v Košiciach pre Košický kraj rozhodnutím uložil účastníkovi konania - HTH, s.r.o. - peňažnú pokutu vo výške 500,- €, pre porušenie ustanovení § 4 ods. 2 písm. b), § 13 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Inšpektormi SOI bolo pri kontrole vykonanej dňa 12.08.2016 v prevádzkarni X. & X. - K., H., H. L., Š. XXX/X, A. zistené porušenie

zákazu účastníka konania neupierať spotrebiteľovi právo na uplatnenie reklamácie; porušenie povinnosti uvádzať písomné informácie podľa § 10a až § 12 zákona o ochrane spotrebiteľa v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, bolo zistené porušenie povinnosti predávajúceho zreteľne označiť predávané výrobky predpísanými náležitosťami podľa zákona o ochrane spotrebiteľa v nadväznosti na osobitné predpisy, konkrétne Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1007/2011 z 27. Septembra 2011 o názvoch textilných vlákien a súvisiacom označení vlákňového zloženia textilných výrobkov etiketou a iným označením, ktorým sa zrušuje smernica Rady 73/44/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 96/73/ES a 2008/121 /ES (ďalej len „nariadenie“). Proti rozhodnutiu o uložení pokuty podal účastník konania odvolanie. Odvolací orgán podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Podľa ods. 2, ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Preskúmaním veci v odvolacom konaní nebol zistený dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Povinnosťou účastníka konania bolo neupierať spotrebiteľovi právo na uplatnenie reklamácie; dodržať povinnosť uvádzať písomné informácie podľa §10a až § 12 v kodifikovanej podobe štátneho jazyka; čo účastník konania porušil. Dňa 12.08.2016 v prevádzkarni X. & X. - K. H., H. L., Š. XXX/X, A. vykonali inšpektori SOI kontrolu, pri ktorej bolo zistené porušenie § 4 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa, keď pri výkone kontroly bolo zistené, že účastník konania upieral spotrebiteľovi (podávateľmi podnetu č. XXX/XX) právo na uplatnenie reklamácie, ktorú si chcel uplatniť dňa 12.08.2016 na dámske topánky - zakúpené v prevádzkarni účastníka konania dňa 07.06.2016, nakoľko v čase kontroly bolo prijatie spotrebiteľkou uplatňovanej reklamácie dámskych topánok zo strany účastníka konania odmietnuté. Podľa § 4 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa „Predávajúci nesmie b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,“ v spojení s § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa „Každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru, dohľadu a kontroly (ďalej len „orgán dozoru“) a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.“ Ďalej kontrolou bolo zistené, že v ponuke na predaj pre spotrebiteľa sa nachádzali 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 €, ku ktorým nebol zo strany účastníka konania pre spotrebiteľov zabezpečený údaj o materiálovom zložení výrobku v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, tento bol poskytnutý iba v cudzojazyčnej forme. Išlo o nasledovné druhy výrobkov; • 9 ks dámske nohavičky K. v celkovej hodnote 13,50 €, materiálové zloženie: 95% bambo fibre, 10% spandex, • 27 ks dámske pyžamo v celkovej hodnote 121,50 €, materiálové zloženie: 95% pamut, cotton, 5 % poliesztér, polyester, • 7 ks detské 3/4 rifľové nohavice O. v celkovej hodnote 52,50 €, materiálové zloženie 98 % cotton, 2 % spandex, • 1 ks dámska bunda U. v celkovej hodnote 25,95 €, materiálové zloženie 78 % cotton, 21 % polyester, 1 % elasthan, • 3 ks dámska bunda T. v celkovej hodnote 59,97 %, materiálové zloženie 98 % cotton, 2 % polyester, • 2 ks pánska mikina T. v celkovej hodnote 33,80 €, materiálové zloženie 95 % cotton, cotone, 5 % polyester, • 75 ks dievčenská šiltovka v celkovej hodnote 112,50 €, materiálové zloženie 10 % cotton. V zmysle § 13 zákona o ochrane spotrebiteľa „Ak sa informácie uvedené v § 10a až 12 poskytujú písomne, musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka. Možnosť súbežného používania iných označení, najmä grafických symbolov a piktogramov, ako aj iných jazykov, nie je týmto dotknutá. Fyzikálne a technické veličiny musia byť vyjadrené v zákonných meracích jednotkách.“ Za zistené nedostatky účastník konania, ako predávajúci, v zmysle § 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa v plnom rozsahu zodpovedá. Vo svojom odvolaní účastník konania uvádza, že správny orgán začal konanie až po informácii účastníka konania, že spotrebiteľke vrátil peniaze za predmet reklamácie, nakoľko dňa 22.09.2016 účastník konania elektronickou poštou upovedomil správny orgán o doriešení reklamácie vrátením kúpnej ceny reklamovaného výrobku, čo vyplynulo z predloženej fotografie reklamačného lístka č. XX, vystaveného pre spotrebiteľku (pisateľku podnetu č. XXX/XX) dňa 12.08.2016, v ktorom sa ako konečné doriešenie reklamácie uvádza „vrátíme peniaze“ s dátumom 22.09.2016. Reklamačný lístok je v príslušnej časti opatrený aj podpisom spotrebiteľky. Účastník konania uvádza, že správny orgán nebral ohľad na tento spôsob vybavenia reklamácie a aj za tento správny delikt uložil napadnutým rozhodnutím pokutu. Tu účastník konania poukazuje na nedodržanie zásady rovnakého prístupu v prípadoch rovnakého charakteru. Správny orgán v podobných prípadoch upustil od uloženia postihu v prípade, keď pri kontrole so zameraním na spôsob vybavenia reklamácie pred začatím správneho konania kontrolovaná osoba vrátila peniaze za reklamovaný výrobok pisateľovi podania a správny orgán ani len nezačal správne konania, resp. neuložil za nesprávne vybavenie reklamácie pokutu. Účastník konania uvádza ako dôkaz inšpekčné záznamy z prešetrovania spotrebiteľských reklamácií za rok 2016. Účastník konania s poukazom na zákon o ochrane spotrebiteľa, Ústavu SR a Dohovor uvádza, že prístup k zákonu musí byť materiálny a nie formálny. Účastník konania poukazuje na to,

že nebol v rovnakom postavení ako správny orgán, nedisponoval podkladmi pre správne konanie a to znamená, že sa ani nemohol k veci vyjadriť. Účastník konania spochybňuje doručenie oznámenia o začatí správneho konania, z dôvodu, že nemá vedomosť o jeho doručení do vlastných rúk. Ďalej uvádza, že podľa jeho názoru správny orgán nedisponuje dôkazom, že predmetné prípadné opatrenie na mieste, ako aj inšpekčný záznam z vykonanej kontroly predložil zákonným spôsobom účastníkovi konania do jeho rúk. Pričom poukazuje na to, že podklady pre rozhodnutie mohol prevziať niekto iný a nie osoba oprávnená podľa zákona na prevzatie písomnosti určenej účastníkovi konania, a takéto odovzdanie nemôže mať účinky riadneho predloženia, a to ani v prípade, kedy sa jej prostredníctvom písomnosť do rúk účastníka konania dostala. Žiada správny orgán o preukázanie dokladu o správnosti a riadnom predložení podkladov pre rozhodnutie do rúk účastníka konania. Účastník konania ďalej cituje § 33 ods. 2 správneho poriadku v spojení s § 3 ods. 2 správneho poriadku, pričom je toho názoru, že povinnosťou správneho orgánu bolo dať účastníkovi konania príležitosť, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať, vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, uplatniť svoje návrhy. Pričom dať príležitosť podľa názoru účastníka konania znamená, povinnosť správneho orgánu predložiť spolu s oznámením o začatí správneho konania všetky podklady k správne konaniu, ktoré mal správny orgán k dispozícii. Účastník konania má za to, že nemal povinnosť si tieto podklady zaobstaráť sám, napr. nahliadnutím do spisu. Správny orgán nedoručil podklady pre správne konanie účastníkovi konania a len formálne začal správne konanie. Účastník konania ďalej uvádza, že nemal možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, k spôsobu jeho zistenia, nakoľko mu do dnešného dňa nebol predložený inšpekčný záznam. Účastník konania poukazuje na to, že postup správneho orgánu nejaví známky zákonnosti a zásady správnosti postupu pri vykonávaní kontroly a povinnosti mu ukladané príslušným právnym predpisom, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť skutkového stavu. Účastník konania poukazuje na skutočnosť, že nebol prítomný pri dokazovaní veci a správneho deliktu a správny orgán nezabezpečil ani dôkaz o prerokovaní nedostatkov za prítomnosti účastníka konania. Namieta aj konštatovanie v poslednej vete inšpekčného záznamu, že inšpekčný záznam bol prerokovaný na prevádzke dňa 12.08.2016 o 14.10 hod., keď nie je uvedené, s kým mal byť inšpekčný záznam prerokovaný. Účastník konania poukazuje na skutočnosť, že s ním a ani s ďalšou osobou tento inšpekčný záznam nebol prerokovaný, nakoľko osoby uvedené na prvej strane inšpekčného záznamu neovládajú dobre slovenský jazyk. Nie je zrejmé, z akých dôvodov inšpektori vykonávajúci kontrolu pri prerokovaní záznamu neuviedli do záznamu, že osoba s ktorou mal byť prerokovaný inšpekčný záznam rozumela slovenskému jazyku, resp. či túto osobu poučili, o možnosti podať svoje vyjadrenie v jazyku ktorému rozumie. Z ústnej komunikácie to museli inšpektori riadne zistiť. Účastník konania poukazuje na skutočnosť, že povaha veci podľa jeho názoru si vyžadovala jej riadne, objektívne a dostatočné objasnenie, tak aby sa účastník konania mohol k veci aj riadne ústne vyjadriť. Ďalej poukazuje na to, že mu nebolo doručené riadnym spôsobom opatrenie na mieste, ani inšpekčný záznam, a teda nemohla a ani nemôže plynúť lehota na podanie námietok voči opatreniu na mieste. Účastník konania poukazuje na nedostatočne, nespoľahlivo a neobjektívne objasnenie veci, tak aby preukázanie citovaného porušenia bolo bez akýchkoľvek pochybností a aj riadne a zákonne dokázané a objasnené. V konaní bola správnym orgánom porušená zásada zákonnosti konania, keď správny orgán svojím konaním objektívne znemožnil účastníkovi konania využívať právnu pomoc, uplatniť opravné prostriedky. Účastník konania poukazuje na porušenie jeho práv na obhajobu, keď podľa jeho názoru správny orgán začal správne konanie predčasne, nepreukázal naplnenie svojich povinností pri doručovaní. Konaním správneho orgánu bolo účastníkovi konania upreté právo podať námietky voči inšpekčnému záznamu, voči uloženým opatreniam na mieste, bolo mu upreté právo na riadny proces. Poukazuje na to, že rozhodnutie nie je podložené dostatočne a objektívne zisteným skutkovým stavom, skutkový stav mohol byť zistený nedostatočne, nespoľahlivo a neobjektívne, správny orgán vec nesprávne právne posúdil, najmä ak došlo k nedodržaniu procesných práv účastníka konania a procesných povinností správneho orgánu. Účastníkovi konania nie je zrejmé konanie správneho orgánu, keď len formálne a bez právnych dôvodov sa spolieha len na vyjadrenie vedúceho prevádzkarne a na uložený záväzný pokyn, aby táto osoba oboznámila vedenie o vykonanej kontrole. Túto skutočnosť si správny orgán ani neoveruje a uloženie povinnosti bez právneho dôvodu považuje za zákonne uloženú povinnosť. Podľa názoru účastníka konania ide o nezákonný postup správneho orgánu. S poukazom na dôležitosť inšpekčného záznamu a opatrenia na mieste účastník konania poukazuje na názor Najvyššieho súdu SR „právo účastníka správneho konania na oboznámenie sa podkladmi rozhodnutia je širšie a za podmienok ustanovených správnym poriadkom zahŕňa prístup k všetkým podkladom správneho rozhodnutia, ktoré správny orgán použil na rozhodnutie. Odopretie tohto práva účastníkovi administratívneho konania má za následok porušenie práva na poskytnutie inej právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ide o jeden z pilierov zákonnosti administratívneho konania, ktorý vyvažuje postavenie účastníka administratívneho konania

oproti mocenskému postaveniu orgánu verejnej správy, ktorý z titulu verejnej moci danej mu zákonom vedie a ovláda konanie.“ Účastník konania sám osobne, resp. prostredníctvom splnomocneného zástupcu neprevzal inšpekčný záznam ani iné podklady z vykonanej kontroly a tieto podklady správny orgán ani preukázateľne nedoručil účastníkovi konania. Správny orgán nepostupoval podľa názoru účastníka konania v súlade s § 3 ods. 4 a § 32 ods. 1 správneho poriadku, vid' napr. rozsudok KS Košice č. 6S/108/2014 zo dňa 13.03.2015. Účastník konania uvádza, že nie je relevantné, aby správny orgán vykonal kontrolu, zabezpečoval dôkazy k správne konaniu a ani s oznámením o začatí správneho konania nedoručil podklady a dôkazy, na ktoré sa v oznámení o začatí správneho konania môže odvolávať, a zároveň nezabezpečil preukázateľným spôsobom, že účastníkovi konania predmetné doklady mal odovzdať vedúci prevádzky, ktorý ani pri kontrole nepotvrdil, že inšpekčný záznam a opatrenie na mieste odovzdá účastníkovi konania. Nie je ani zabezpečený dôkaz, že menovaný vedúci prevádzky záznam účastníkovi konania odovzdal, pričom, nie je zrejmé zo žiadneho podkladu pre rozhodnutie, či vedúci prevádzky mal odovzdať, resp. odovzdal aj ďalšie veľmi dôležité podklady pre rozhodnutie. Účastník konania v tejto súvislosti navrhuje vykonať dôkaz výsluchom vedúceho prevádzky A. F. L.. Účastník konania s poukazom na § 46, 47 správneho poriadku uvádza, že absencia nevyhnutných obsahových náležitostí výroku administratívneho rozhodnutia má vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Uvádza, že napadnuté rozhodnutie vo výroku neobsahuje riadne popísanie a určenie spôsobu poskytnutia informácií uvedených v § 10a až § 12 zákona, ktoré ak sú poskytnuté musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka. Pričom nepostačuje jediná konštatívna veta, že v čase kontroly sa v ponuke na predaj nachádzalo 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 eur, u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností a to uvádzanie písomne poskytnutej informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu. Podľa Slovníka slovenského jazyka synonymom slova poskytnúť je „venovať“, „dať k dispozícii“, pričom „dispozícia“ je „možnosť voľného nakladania, rozhodovania, používania, upotrebenia“. Z významového hľadiska, slovo „venovať“ znamená „dávať“. Vychádzajúc z významu slova „poskytnúť“ v súvislosti s účelom zákona účastník konania uvádza, že splnenie tejto povinnosti poskytnúť informácie uvedené v § 10a až § 12 zákona písomne, v kodifikovanej podobe štátneho jazyka možno dosiahnuť nielen uvedením týchto informácií priamo na výrobku, ale aj poskytnutím týchto údajov pri uzatváraní konkrétnej kúpnopredajnej zmluvy, ktorej predmetom by mohlo byť predmetných sedem druhov tovarov uvedených v odôvodnení rozhodnutia, to znamená, že sú vytvorené podmienky, za ktorých sú informácie uvedené v § 10a až § 12 v kodifikovanej podobe štátneho jazyka spotrebiteľovi poskytované. Z kontextu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že správny orgán zákonné ustanovenie § 13 zákona o ochrane spotrebiteľa vyložil tak, že účastník konania ako predávajúci bol povinný informácie uvedené v § 10a až § 12 poskytnúť len priamo na kontrolovaných výrobkoch, bol povinný v konaní preukázať. Účastník konania má v tomto smere za to, že správny orgán nesprávne vyložil význam slova „poskytne“ v rámci aplikácie ustanovenia § 13 zákona o ochrane spotrebiteľa a má za to, že poskytnutie informácie uvedené v § 10a až § 12 zákona písomne v kodifikovanej podobe štátneho jazyka priamo pri uzatváraní konkrétnej kúpnopredajnej zmluvy. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že ide o nesprávne právne posúdenie veci, správny orgán subsumoval skutkový stav pod normu, ktorý v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú. Jednotlivé skutkové údaje pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámery skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom podľa názoru účastníka konania tieto náležitosti nie sú uvedené ani v odôvodnení rozhodnutia. Účastník konania má za to, že skutkové vymedzenie predmetu administratívneho konania vo výroku predmetného rozhodnutia o správnom delikte, spočíva v špecifikácii správneho deliktu, takým spôsobom, že sankcionované konanie môže byť zameniteľné s konaním iným. Nesprávne právne posúdenie veci spočíva v tom, že správny orgán použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, mohol byť postup účastníka konania v súlade s možným výkladom ustanovenia § 13 zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko poskytuje predmetné vyššie citované informácie priamo pri uzatváraní kúpnych zmlúv. Účastník konania sa domnieva, že takýmto postupom splnil svoju povinnosť podľa citovaného ustanovenia zákona, pričom poukazuje na vyššie uvedený význam slova „poskytnúť“ a jeho nedostatočné preverenie aj následným dokazovaním veci. Účastník konania ďalej uvádza, že jeho procesná pasivita (nevyjadrenie sa k podkladom konania) sama o sebe neoprávňovala správny orgán k záveru, že postačí vychádzať z inšpekčného záznamu a opatrenia na mieste ako jedných z dôkazov o porušovaní povinností účastníkom konania. S poukazom na čl. 6 Dohovoru, je potrebné aby správny orgán preukázal vinu účastníka konania bez pochybností. Ďalej uvádza, že inšpekčný záznam v danom prípade nezachytáva pomerne jednoznačné dokázanie predaja uvedených 7 druhov výrobkov v rozhodnutí a v podklade pre rozhodnutie, u ktorých mali byť zistené nedostatky v plnení informačných povinností a to uvádzanie písomne poskytnutej

informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu (Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1007/2011 o názvoch textilných vlákien a súvisiacom označení vláknového zloženia textilných výrobkov etiketou a iným označením, ktorým sa zrušuje smernica Rady 73/44/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 96/73/ES a2008/8121/ES (Ú. v. EÚ L 272, 18.10.2011) len v cudzom jazyku, nie v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, keď kontrolný nákup nebol vykonaný, tak konštatovanie správneho orgánu v inšpekčnom zázname, že ktorých mali byť zistené nedostatky v plnení informačných povinností a to uvádzanie písomne poskytnutej informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle uvedeného osobitného predpisu, len v cudzom, jazyku, nie v kodifikovanej podobe štátneho jazyka nieje na mieste, a tak isto nie je zrejmé, či tieto informácie od účastníka konania pri predaji tovarov boli poskytnuté. Ide o nedostatočne nepreskúmateľne zistený a zadokumentovaný stav. Z vyjadrenia vedúceho prevádzky nevyplývajú informácie, že s nedostatkami súhlasil. Účastník konania má dôvodné podozrenie, v ostatných otázkach, najmä pokiaľ ide o uloženie opatrení podľa § 6 ods. 1, 2 zákona o ochrane spotrebiteľa je inšpekčný záznam dosť nejednoznačný a neurčitý. Účastníkovi konania nie je zrejmé, z akých dôvodov správny orgán nepovažoval za potrebné prerokovať inšpekčný záznam z kontroly „...inšpekčný záznam bol spísaný na Inšpektoráte SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, Vrátna 3, Košice a prerokovaný na prevádzke dňa 12.08.2016 o 14.10 hod....“ nemá opodstatnenie v podklade pre rozhodnutie. A. F. L. len svojím podpisom potvrdil prevzatie inšpekčného záznamu z kontroly, ktorého ani nebolo zákonnou povinnosťou ho doručiť, resp. predložiť účastníkovi konania. Uložené povinnosti správneho orgánu pre oboznámenú osobou, ktorá sa zúčastnila kontroly a nie je oprávnená konať za kontrolovaný subjekt spočívajúce v oboznámení vedenia spoločnosti o vykonanej kontrole považuje účastník konania za povinnosti uložené bez právneho dôvodu. Navyše ak A. F. L. nemal vedomosť o uložených opatreniach, nakoľko v tomto prípade pri kontrole ani jeho ústne neoznámil správny orgán o vydaní opatrenia na mieste. Účastník konania navrhuje ako dôkaz vykonať výsluch A. F. L.. Účastník konania považuje inšpekčný záznam za zmätočný, nepreskúmateľný a neurčitý a podľa neho je zrejmé, že v konaní bolo potrebné nariadiť ústne pojednávanie. Podľa názoru účastníka konania princíp verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci v konaní pred správnym orgánom nebol v súlade s ustálenou judikatúrou ESLP (E. vs. Q., Z. c/a J. z júla 1976, nález Ústavného súdu SR č. 231/2010 a rozsudok NS SR č. 5Sžo/235/2010), pričom správny orgán nevyužil všetky dostupné prostriedky k dostatočnému a objektívnemu objasneniu veci. Účastník konania tvrdí, že v každom správnom konaní o správnom delikte, ktoré má spĺňať požiadavky Dohovoru je potrebné vykonať ústne pojednávanie pred správnym orgánom prvého stupňa, najmä keď sa účastník konania pojednávania nevzdal, naopak vyvíjal dostatočnú súčinnosť pri správnom konaní za účelom dostatočného a objektívneho objasnenia veci, avšak správny orgán toto jeho právo zamietol bez relevantného odôvodnenia. Účastník konania ďalej uvádza, že správny orgán s poukazom na § 47 ods. 3 Správneho poriadku pochybil, keď v odôvodnení rozhodnutia neuviedol zoznam podkladov pre rozhodnutie. Neuviedol, ktoré konkrétne, aké skutočnosti - podklady použil na rozhodnutie. Tým, že správny orgán neuviedol v odôvodnení rozhodnutia konkrétne, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, ktoré podklady nepoužil na rozhodnutie, resp. nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie, účastník konania považuje tento dôvod na zrušenie rozhodnutia. Účastník konania sa nedozvedel z rozhodnutia ani iným spôsobom, aké podklady použil správny orgán na rozhodnutie, čo spôsobuje podľa neho nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Účastník konania poukazuje na nedodržanie § 6 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z., keď podľa účastníka konania správny orgán mal vydať opatrenie na zákaz predaja textilných výrobkov, pričom podľa vyššie citovaného právneho predpisu o tomto opatrení inšpektori neoznámili ústne kontrolovanú osobu - účastníka konania. Tvrdí, že správny orgán nepristúpil k hodnoteniu dôkazov až po tom, ako mal vykonať všetky úkony s cieľom dodržania všetkých práv účastníka konania na spravodlivý proces. Účastník konania žiada odvolací orgán o odstránenie rozporov vo vyššie uvedených tvrdeniach účastníka konania a tvrdeniach správneho orgánu prvého stupňa. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti účastník konania žiada odvolací orgán uvedené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušiť v plnom rozsahu. K tomu odvolací orgán uvádza, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v súvislosti s námietkami účastníka konania má za to, že účastník konania v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by ho zbavovali zodpovednosti za zistené nedostatky. Skutočnosti a dôvody uvedené v odvolaní nespochybňujú uloženie sankcie zo strany správneho orgánu a nie sú tak dôvodom na zrušenie prvostupňového rozhodnutia. K námietke účastníka konania, týkajúcej sa začatia správneho konania až po oznámení informácie od účastníka konania o tom, že spotrebiteľke vrátil peniaze za predmet reklamácie, odvolací orgán uvádza, že pre konštatovanie porušenia predmetného ustanovenia o zákona o ochrane spotrebiteľa je podstatná skutočnosť, že účastník konania odmietol prijať reklamáciu výrobky - dámskej obuvi, zakúpenej v prevádzkarni účastníka konania dňa 07.06.2016. Pričom porušenie § 4 ods. 2 písm. b)

bolo opätovne zistené aj pri ďalšom pokuse spotrebiteľa o uplatnenie reklamácie, ktorý bol uskutočnený za anonymnej prítomnosti inšpektorov SOI v prevádzkarni spotrebiteľa. Podstatná je skutočnosť, že spotrebiteľ nemal možnosť realizovať zákonom ustanovené a garantované právo na uplatnenie reklamácie. K účastníkom konania tvrdenému nedodržaniu zásady rovnakého prístupu v prípadoch rovnakého charakteru, keď správny orgán v podobných prípadoch upustil od uloženia pokuty, odvolací orgán uvádza, že porušenie zákonných ustanovení bolo počas kontroly inšpektorov SOI nepochybne zistené, odstránenie protiprávneho stavu hodnotí správny orgán pozitívne, avšak to nie je dôvodom na nezačatie alebo zastavenie konania. V tejto súvislosti odvolací orgán uvádza, že sa plne stotožňuje s postupom a odôvodnením rozhodnutia uvedeným na strane 4 napadnutého rozhodnutia. Odvolací orgán zdôrazňuje, že konanie účastníka konania nespočívalo iba v nesplnení si povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa, ale dôvodom sankcionovania je aj porušenie § 13 zákona o ochrane spotrebiteľa. Závažnosť konania účastníka konania nemožno považovať za zanedbateľnú. K porušeniu § 13 zákona o ochrane spotrebiteľa odvolací orgán uvádza, že spotrebiteľovi majú byť informácie o predávaných výrobkoch poskytované pri samotnom rozhodovaní o kúpe toho ktorého tovaru, kde imanentnou súčasťou predávaných výrobkov musia byť údaje ako názvy textilných vlákien v kodifikovanej podobe štátneho jazyka. V danom prípade spotrebiteľovi bola upretá možnosť voľby medzi rôznymi textilnými výrobkami. Správny orgán uvádza, že je prvoradou povinnosťou účastníka konania poznať právne predpisy a riadiť sa nimi pri vykonávaní podnikateľskej činnosti. Účastník konania nezabezpečil riadne splnenie informačných povinností v zákonom stanovenom rozsahu u 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 € v ponuke na predaj s údajmi o materiálovom zložení textilných vlákien v cudzom jazyku mohlo dôjsť k nesprávnemu rozhodnutiu spotrebiteľa o kúpe výrobku, ktorý v dôsledku svojho zloženia nemusel byť zo zdravotných dôvodov vhodný pre spotrebiteľa. Odvolací orgán zastáva názor, že prvostupňový správny orgán v predmetnom rozhodnutí náležite odôvodnil právne závery, ku ktorým dospel pri posudzovaní prípadu. K podanému odvolaniu odvolací orgán ďalej uvádza, že sa nestotožňuje s tvrdením účastníka konania, že nemal možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a ani s tvrdením účastníka konania, keď tvrdí, že „Podľa názoru účastníka konania správny orgán nedisponuje dôkazom, že predmetné prípadné opatrenie na mieste, ako aj inšpekčný záznam z vykonanej kontroly predložil zákonným spôsobom účastníkovi konania do jeho rúk“. Odvolací orgán uvádza, že zamestnanec účastníka konania bol s obsahom inšpekčného záznamu oboznámený, rovnako tak s opatrením na mieste, ktorého prevzatie potvrdil svojím podpisom. Účastník konania ako predávajúci bol povinný poznať zákon a zabezpečiť na svojej prevádzke jeho dodržiavanie, rovnako aj zaškoliť svojich zamestnancov tak, aby sa riadili zákonom pri výkone svojej činnosti. Odvolací orgán má za to, že účastník konania ako predávajúci a zároveň ako zamestnávateľ objektívne zodpovedá za porušenie povinností svojich zamestnancov. Uvedený postup potvrdzujú aj rozsudky krajských súdov, viď napr. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2S/209/05 zo dňa 31.01.2007, keď v odôvodnení rozhodnutia súd uvádza: „Tu sa nemožno stotožniť s námietkou žalobcu, že nebol oboznámený s výsledkami kontrol, pretože tieto boli nesporne doručené príslušným zamestnancom žalobcu v priestoroch prevádzky, teda podľa § 15 Obchodného zákonníka inšpektori, pokiaľ konali s vedúcimi pracovníkmi prevádzky, konali so žalobcom. Nakoniec oznámenie o začatí správneho konania bolo doručené žalobcovi priamo do jeho sídla, takže aj v tomto štádiu mal možnosť vyjadriť sa k zisteniam kontrol. Pokiaľ teda neboli zo strany žalobcu namietané výsledky kontroly, nič nebránilo žalovanému tento skutkový stav považovať za dostatočne zistený.“ Krajský súd v Bratislave v rozsudku č. 2S/20/08 zo dňa 10.06.2009 konštatoval nasledovne: „...kontrolou SOI sa zisťuje skutkový stav vyskytujúci sa na mieste v čase výkonu kontroly a jeho následné zaznamenanie do inšpekčného záznamu. Pri kontrole je účasť osoby vystupujúcej na strane kontrolovanej osoby nevyhnutná. Aj súd je toho názoru, že pri kontrole uskutočňovanej v takýchto prevádzkach, ako je napr. prevádzka žalobcu, nie je potrebná prítomnosť štatutárneho zástupcu, ale osoby znalej pomerov na prevádzke a preto bola aj kontrola správne uskutočnená za prítomnosti vedúceho kontrolovanej prevádzky, prípadne vedúcich jednotlivých oddelení. Tieto osoby teda mali jednoznačne možnosť v závere kontroly uviesť svoje vyjadrenie k spísanému skutkovému stavu pri zisťovaní ktorého holi osobne prítomní a teda mali aj možnosť namietat nesprávnosť zaznamenaného skutkového stavu. Oprávnenia inšpektorov SOI ako aj práva a povinnosti kontrolovaných subjektov vyplývajú zo zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa.“ Čo sa týka námietky účastníka konania o tom, že správny orgán sa „len formálne a bez právneho dôvodu spolieha len na vyjadrenie vedúceho prevádzkarne a na uložený pokyn, aby táto osoba oboznámila vedenie spoločnosti o vykonanej kontrole, pričom už nepoukazuje na následky vyplývajúce z konania A. F. L. v prípade, že neoboznámila vedenie spoločnosti o vykonanej kontrole.“, správny orgán uvádza, že v prípade pochybností o odovzdaní inšpekčného záznamu a z toho vzniknutých škôd si môže svoje právo účastník konania uplatňovať voči svojim zamestnancom v

pracovnoprávných sporoch, ktoré však nemajú vplyv na predmetné správne konanie. Odvolací orgán má za to, že účastníkovi konania nebolo zo strany správneho orgánu odopreté právo na oboznámenie sa s podkladmi správneho konania. V tejto súvislosti odvolací orgán uvádza, že podľa jeho názoru boli všetky úkony vykonané v súlade so zákonom a prvostupňové rozhodnutie obsahuje všetky zákonné náležitosti potrebné k tomu, aby boli riadne preskúmateľné. Žalovaný v priebehu celého správneho konania vrátane úkonov pred ním oboznamoval žalobcu so všetkými úkonmi uskutočneného pred i počas celého správneho konania. Inšpekčný záznam je zo strany inšpektorov SOI vypracovaný dvojmo s tým, že 1 inšpekčný záznam sa ponecháva na kontrolovanej prevádzke. V inšpekčnom zázname v prípade udeleného opatrenia na mieste bola žalobcovi v rámci poučenia udelená možnosť podať proti tomuto opatreniu písomné námietky do 3 dní odo dňa doručenia. Žalovaný v prípade udeleného opatrenia na mieste i v prípade vykonanej kontroly postupoval plne v súlade so zákonom č. 128/2002 Z. z.. Kontrolovaná osoba je v zmysle § 7 ods. 3 zákona č. 128/2002 Z. z. povinná v určenej lehote odstrániť zistené nedostatky, ich príčiny alebo vykonať okamžite v určenej lehote. K spochybňovaniu doručenia oznámenia o začatí správneho konania zo dňa 26.09.2016, správny orgán uvádza, účastníkovi konania bolo predmetné oznámenie doručované prostredníctvom Slovenskej pošty a.s. na adresu uvedenú v obchodnom registri ako sídlo účastníka konania, nedoručená zásielka sa však vrátila správne orgánu s uvedením dôvodu: adresát neznámy. Následne správny orgán opätovne pokúsil o doručenie zásielky prostredníctvom Slovenskej pošty a.s., a to na adresu kontrolovanej prevádzkarne, avšak opätovne neúspešne. V tejto súvislosti dáva odvolací orgán do pozornosti ustanovenie § 25 ods. 2 správneho poriadku, v zmysle ktorého „Ak nemožno doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu, ktorú uviedla alebo je známa, ani na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je správne orgánu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky správne orgánu za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.“ Odvolací orgán nesúhlasí s tvrdením účastníka konania o chýbajúcom riadnom popísaní a určení presných názvov textilných výrobkov, nakoľko skutky, ktoré sú uvedené vo výroku rozhodnutia sú dostatočne charakterizované a špecifikované, a teda nemožno tieto zameniť s inými. Účastník konania vo svojom odvolaní nepreukázal, s akým iným postihom by mohol byť zameniteľný skutok, ktorý by vyžadoval úplnú špecifikáciu, keďže podľa názoru odvolacieho orgánu je uvedené konanie vo výroku prvostupňového rozhodnutia dostatočne určiteľné a s iným skutkom nezameniteľné. K tvrdeniu účastníka konania, že zo strany správneho orgánu došlo k porušeniu jeho procesných práv uvádza, že má za to, že k porušeniu procesných práv účastníka konania nedošlo a v tejto súvislosti poukazuje na zásadu jednotnosti, v zmysle ktorej mohol účastník konania podávať vyjadrenia, návrhy, námietky a navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení počas celého správneho konania. Účastníkovi konania bola daná možnosť vyjadriť sa k dôvodom konania popísaným v oznámení o začatí správneho konania v súlade s § 32 ods. 2 Správneho poriadku, čo vyplýva už zo samotného poučenia, ktoré je súčasťou tohto oznámenia. Podľa cit. ustanovenia zákona „Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.“ Účastník konania však nepredložil jediný dôkaz, resp. neuviedol také skutočnosti, ktoré by mali vplyv na prehodnotenie porušenia zákona. Účastník konania taktiež po celý čas konania nepožiadala správny orgán napr. o zaslanie kópie inšpekčného záznamu, resp. podkladov pre rozhodnutie, pričom zo spisového materiálu vyplýva skutočnosť, že účastník konania napáda len procesnoprávne postupy s cieľom zrušenia rozhodnutia bez aktívnej snahy o súčinnosť. V prípade, ak mal účastník konania v priebehu konania záujem reálny oboznámiť sa s jednotlivými podkladmi, mohol využiť napr. svoje právo na nazretie do spisu podľa ust. § 23 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého „Účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.“, pričom účastník konania svoje právo do vydania rozhodnutia nevyužil. Účastník konania uvádza, že správny orgán nenariadil pred vydaním rozhodnutia ústne pojednávanie, čím mu znemožnil uplatnenie jeho základného práva na spravodlivý proces. Odvolací orgán v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 21 ods. 1 Správneho poriadku, v zmysle ktorého správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Správny poriadok teda predpokladá dve formy konania pred správne orgánom, administratívnu (písomnú) a ústnu. Z dikcie zákona vyplýva, že ústne pojednávanie sa musí uskutočniť len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo správny orgán ústne pojednávanie nariadi. Na konanie o správnom delikte účastníka konania sa vzťahuje osobitný zákon, ktorým je zákon o ochrane spotrebiteľa, ktorý povinnosť nariadiť ústne pojednávanie správne orgánu neukladá a subsidiárne správny poriadok,

ktorý vyžaduje pojednávanie nariadiť len ak to vyžaduje povaha veci. Posúdenie vhodnosti resp. potreby nariadenia ústneho pojednávania neprislúcha účastníkovi konania, ale správneho orgánu a to len vtedy pokiaľ bude mať ústne pojednávanie svoje opodstatnenie. Odvolací orgán má za to, že postup ako aj rozhodnutie správneho orgánu je zákonné, nakoľko zvolením administratívnej formy konania správny orgán postupoval v súlade so Správnym poriadkom. Odvolací orgán zároveň dodáva, že vykonanie pojednávania pred správny orgánom predstavuje ďalšie dodatočné náklady a správny orgán finančne zaťažuje, pričom jeho nariadenie v prípadoch, kedy vzhľadom na dostatočne zistený skutkový stav veci nie je nevyhnutné, by bolo v rozpore so zásadami rýchlosti, hospodárnosti a efektívnosti správneho konania. Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Konanie je uskutočnené hospodárne, ak prebieha čo najrýchlejšie a s čo najmenšími nákladmi, aby nedochádzalo k zbytočnému zaťažovaniu subjektov správneho konania. Hospodárnosť sa posudzuje nielen z finančného ale aj z časového hľadiska a odvolací orgán považuje za neefektívne nariaďovať ústne pojednávanie vtedy, keď ústne pojednávanie už nemôže prispieť k ďalšiemu objasneniu veci. V určitých záležitostiach je preto legitímne, keď vnútroštátne orgány berú do úvahy požiadavku efektivity a hospodárnosti konania. Odvolací orgán na druhej strane zvažil, či by nariadenie ústneho pojednávania bolo bývalo prispelo k objasneniu veci. Podľa názoru odvolacieho orgánu by však ani nariadenie ústneho pojednávania nezmenilo skutkový stav zistený v čase kontroly vykonanej inšpektormi SOI, v priebehu ktorej inšpektori SOI zistili vo výroku tohto rozhodnutia uvedené porušenia zákona o ochrane spotrebiteľa, a za ktorý účastník konania zodpovedá objektívne. Uvedené skutočnosti potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016, keď „...správny orgán sa má riadiť správnym poriadkom, a teda nariadiť ústne pojednávanie len v prípade, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha veci. Preto v preskúvanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v konaní o správnych deliktach sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania. Navyiac, žalobca mal možnosť navrhnúť a dožadovať sa o. i. aj ústneho pojednávania, čo však nespravil...“. Odvolací orgán má za to, že účastník konania mal možnosť navrhnúť dôkazy, či inak hájiť svoje práva. Účastník konania na jednej strane neozrejmil, aké nové skutočnosti by sa mohli objaviť počas požadovaného ústneho konania, ktoré sa doteraz neobjavili, na druhej strane odvolací orgán nezhliada k pochybnostiam, ktoré by mohli ústnym konaním odstránené, keďže žiadne pochybnosti zo zisteného stavu veci a z predloženého spisového materiálu odvolací orgán nenachádza. Odvolací orgán má za to, že aj na základe vyššie zmienenej jednotnosti konania mal účastník konania poskytnuté všetky možnosti na svoju obhajobu. V tejto súvislosti odvolací orgán poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 134/2014-19, kde „podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumentum a simili PL. ÚS 12/97)“. Odvolací orgán sa ďalej nestotožňuje ani s tvrdením účastníka konania, že správny orgán neuviedol v odôvodnení rozhodnutia, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie. Z odôvodnenia Rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že hlavným podkladom rozhodnutia bola kontrola vykonaná inšpektormi SOI zo dňa 12.08.2016, tak ako je to uvedené v samotnom odôvodnení rozhodnutia. Výstup z kontroly tvorí Inšpekčný záznam, ktorý mal k dispozícii aj samotný účastník konania. Odvolací orgán považuje ďalej za potrebné uviesť, že podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku „V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.“ Cit. ustanovenie teda nestanovuje správne orgánu povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia podklady vo forme ich zoznamu. Relevantné je uviesť skutočnosti, ktoré boli pre rozhodnutie správneho orgánu podkladom. Správny poriadok v danom smere rieši materiálnu stránku veci, keď samotné podklady, z ktorých dané skutočnosti vychádzajú sú obsiahnuté v príslušnom spisovom materiáli, do ktorého má účastník konania možnosť v priebehu správneho konania nazrieť. Odvolaciemu orgánu však v tomto ohľade nedá nespomenúť, že prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí popísal postup správneho orgánu vychádzajúci z jednotlivých podkladov z chronologického hľadiska, keď bolo uvedené najskôr

zistenie správneho orgánu vychádzajúce z inšpekčného záznamu, následne začatie správneho konania. Na základe uvedeného má odvolací orgán za to, že prvostupňový správny orgán presne uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a samotné podklady pre rozhodnutie sú súčasťou spisovej dokumentácie, čo je v súlade so zákonom. Odvolací orgán opätovne pripomína, že prípad, ak mal účastník konania v priebehu konania záujem oboznámiť sa s jednotlivými podkladmi, mohol využiť svoje právo na nazretie do spisu podľa ust. § 23 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého „Účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.“, pričom účastník konania svoje právo do vydania rozhodnutia nevyužil. Účastník konania ďalej vo svojom odvolaní napadol vymedzenie skutku (miestne, časové, vecné), považuje ho za nedostatočné. Odvolací orgán za to, že výrok napadnutého rozhodnutia obsahuje všetky náležitosti tak ako ustanovuje správny poriadok v príslušnom ustanovení. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že vo výroku sú presne a nezameniteľne identifikované skutky, ktoré sú podľa správneho orgánu porušením § 4 ods. 2 písm. b) a § 13 zákona o ochrane spotrebiteľa. Vo výroku je konkretizovaný účastník konania, kontrolný orgán, čas a miesto výkonu kontrol, stručné popísanie skutkového stavu ako aj ustanovenia právneho predpisu, ktoré boli porušené, čím bola daná nezameniteľnosť skutku. Výroková časť napadnutého rozhodnutia obsahuje čas spáchania správnych deliktov, ktorý je vyjadrený dátumom kontroly, t. j. 12.08.2016, vo výroku je tiež uvedené miesto spáchania správneho deliktu, ktorým je prevádzkareň účastníka konania. Správnosť týchto tvrdení odvodzuje odvolací orgán aj z judikatúry, v zmysle ktorej pokiaľ je v rozhodnutí ako takom uvedená kompletná špecifikácia 7 druhov výrobkov (na 2 strane napadnutého rozhodnutia), tak takáto skutočnosť nespôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Náležitosti rozhodnutia a jeho výroku podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku sú v rozumnej miere splnené. Odvolací orgán v tejto súvislosti dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžd 26/2011, v zmysle ktorého výrok rozhodnutia a odôvodnenie treba považovať za jeden celok. K tvrdeniu, že výsluch svedka - A. F. L. bol vykonaný bez účasti účastníka konania, odvolací orgán uvádza, že osobná neúčast' účastníka konania v prevádzkarni pri kontrole (t. j. pri zisťovaní skutkového stavu) nie je podľa názoru správneho orgánu zásahom do procesných práv účastníka konania. Uznatie takého tvrdenia účastníka konania by bolo proti účelu zákona č. 128/2002 Z.z. a bol by zmarený objektívny charakter vykonávanej kontroly v čase výkonu kontroly. Odvolací orgán nepovažuje za potrebné nariaďovať výsluch účastníka konania a svedka a ich následnú konfrontáciu, nakoľko ako priznáva sám účastník konania, počas výkonu kontroly nebol prítomný na mieste výkonu kontroly, kde bol objektívne zistený skutkový stav pri osobnej účasti zamestnanca účastníka konania, ktorý zistenia z uvedenej kontroly na znak súhlasu podpísal a opatril odtlačkom pečiatky svojho zamestnávateľa - účastníka konania, čím je nepochybné, že uvedený zamestnanec bol poverený prevádzkou podniku. Na základe uvedeného má odvolací orgán za to, že tvrdenia účastníka konania uvádzané v odvolaní sú účelové s cieľom zbaviť sa objektívnej zodpovednosti za preukázané porušenie zákona. Odvolací orgán má tiež za to, že nie je dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia nakoľko správny orgán postupoval v súlade so zákonmi a z dôvodu spoľahlivo zisteného skutkového stavu a tiež v záujme hospodárnosti nebolo potrebné ústne pojednávanie nariadiť. Prvostupňový správny orgán nekonal ani v rozpore so zásadou súčinnosti v správnom konaní, splnil si všetky svoje zákonné povinnosti a účastníkovi konania v žiadnom prípade neuprel možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Čo sa týka výšky uloženej pokuty, podľa názoru odvolacieho orgánu je výška uloženej pokuty primeraná zisteným nedostatkom. Z ust. § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva obligatórna povinnosť orgánu dozoru v prípade zistenia porušenia povinnosti uložiť sankciu. Správny orgán bol preto nútený uložiť účastníkovi konania tomu zodpovedajúci postih. Zároveň odvolací orgán ďalej poukazuje aj na požiadavku podľa § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku, v zmysle ktorého správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Odvolací orgán sa však snaží v rámci správnej úvahy prihliadať na všetky okolnosti prípadu aj pri udeľovaní pokuty tak, ako tomu bolo aj v prípade účastníka konania. Na druhej strane je zo zákona viazaný, aby v rovnakých, resp. obdobných veciach rozhodoval podobne, pričom táto požiadavka platí aj pre ukládanie sankcií. Zároveň treba dodať, že na to, aby sankcia spĺňala aj represívnu zložku, musí byť citeľná v majetkovej sfére účastníka konania, nakoľko má pôsobiť ako trest (represia) za spáchanie iného správneho deliktu. Ak by táto nebola citeľná, nemožno rozumne očakávať ani naplnenie ďalšej z funkcií pokuty, ktorou je prevencia, a to jednak do vnútra - vo vzťahu k zodpovednostnému subjektu (účastníkovi konania), ktorý si po primerane uloženej sankcii, zodpovedajúcej zistenému nedostatku do budúcnosti rozmyslí, či znova poruší daný právny predpis, ale aj smerom von - vo vzťahu k ostatným podnikateľským subjektom (predávajúcim), ktorých má odstrašiť od porušovania obdobnej povinnosti, ako v prípade účastníka konania. Ako už bolo uvedené vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia, účastník konania nesie objektívnu

zodpovednosť, t. j. zodpovedá bez ohľadu na zavinenie, z toho dôvodu nebolo možné prihliadnúť na pohnútky účastníka konania. Správny orgán vzal do úvahy, že skutok bol spáchaný účastníkom konania po prvýkrát, keď podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa o výške pokuty rozhoduje inšpektorát SOI, ktorý uloží dodávateľovi za (prvé) porušenie povinností ustanovených v tomto zákone pokutu až do výšky 66 400 eur, pričom za opakované porušenie (recidívu) počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 eur. Na základe hore uvedených skutočností odvolací orgán pokladá skutkový stav za spoľahlivo zistený a jeho protiprávnosť za nepochybne preukázanú, a teda nezistil v odvolacom konaní dôvod na zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia. Výšku uloženej pokuty odvolací orgán pokladá za primeranú zistenému skutkovému stavu. O výške pokuty rozhoduje inšpektorát SOI, ktorý podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, uloží predávajúcemu za porušenie povinností ustanovených v tomto zákone pokutu až do výšky 66 400 eur. Podľa § 24 ods. 5 citovaného zákona pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti. Podľa § 24 ods. 5 cit. zákona sa pri určení výšky pokuty prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť veci, spôsob a následky porušenia povinnosti. Odvolací orgán prihliadol pri určení výšky pokuty na porušenie povinností ustanovených v § 4 ods. 2 a § 13 zákona o ochrane spotrebiteľa v kontexte s vyššie uvedenými kritériami pre určenie výšky pokuty. Správny orgán pri určovaní výšky pokuty vzal do úvahy skutočnosť, že predávajúci ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky, je povinný dodržiavať všetky zákonom stanovené podmienky predaja výrobkov. Za ich dodržiavanie zodpovedá objektívne bez ohľadu na akékoľvek okolnosti, ktoré spôsobili ich porušenie. Pre posúdenie danej veci je relevantná skutočnosť, že k porušeniu zákona o ochrane spotrebiteľa došlo, bez zohľadnenia ďalších skutočností. Pri určení výšky pokuty správny orgán prihliadol na skutočnosť, že upieranie práva spotrebiteľa na uplatnenie reklamácie je závažným porušením zákona o ochrane spotrebiteľa. Zisteným nedostatkom došlo k ohrozeniu majetkových práv spotrebiteľa, ktorému je v takomto prípade sťažené, resp. znemožnené právo uplatniť si reklamáciu. Správny orgán pri rozhodovaní vo veci vzal do úvahy tiež skutočnosť, že účel sledovaný zákonom, vyjadrený v ustanovení § 3 ods. 1 zákona, podľa ktorého každý spotrebiteľ okrem iného má právo na uplatnenie reklamácie a na ochranu svojich ekonomických záujmov vzhľadom na zistené nedostatky, v zákonom požadovanej miere a úrovni dosiahnutý nebol. Pri určení výšky pokuty sa prihliadalo na skutočnosť, že neinformovaním spotrebiteľa o materiálovom zložení výrobkov v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, by mohlo dôjsť k poškodeniu majetku spotrebiteľa nesprávnou údržbou produktu, či nevhodným používaním výrobku, napr. v prípade zvolenia nevhodnej teploty pri praní daného textilného výrobku. Následkom nevhodného používania výrobku, ktoré by viedlo k znehodnoteniu výrobku, by mohlo byť sťažené, resp. znemožnené prípadne budúce vymáhanie práv zo zodpovednosti za vady u predávajúceho. V dôsledku uvedeného má odvolací orgán za to, že uvedené konanie účastníka konania môže viesť aj ku ekonomickej ujme spotrebiteľa. Ďalej sa v súvislosti s predmetným porušením prihliadalo k tomu, že informácia o materiálovom zložení je rovnako dôležitou informáciou pre spotrebiteľa v štádiu rozhodovacieho procesu ohľadne kúpy ponúkaného výrobku, nakoľko údaj o materiálovom zložení vypovedá o samotných vlastnostiach predávaných výrobkov, na ktoré spotrebiteľ často prihliada, a preto neuvedením informácie o materiálovom zložení v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, spotrebiteľ nemá k dispozícii základnú informáciu o výrobku, na ktorú má v zmysle ustanovenia § 13 zákona o ochrane spotrebiteľa právo. Rovnako uvedené konanie môže mať negatívny dopad na zdravie samotného spotrebiteľa v prípade, ak si ten v dôsledku nezrozumiteľnosti informácie o materiálovom zložení zakúpi výrobok, na ktorý má napríklad kožnú alergiu. Odvolací orgán má za to, že výška uloženej pokuty je vzhľadom na jej represívno-výchovnú funkciu, ako aj s prihliadnutím na zákonom stanovené medze pokutou primeranou a zároveň pokutou zodpovedajúcou zistenému protiprávnemu stavu, charakteru a rozsahu porušenia zákona. Účastník konania je povinný po celý čas výkonu svojej podnikateľskej činnosti dodržiavať všetky právne predpisy vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa, vrátane zákona o ochrane spotrebiteľa. Odvolací orgán považuje výšku uloženej pokuty za primeranú zistenému skutkovému stavu. Podkladom pre vydanie rozhodnutia bol presne a spoľahlivo zistený skutkový stav veci, na základe čoho podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku bolo prvostupňové rozhodnutie zmenené tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Zároveň upozorňujeme účastníka konania, že pokutu uloženú I. st. rozhodnutím je povinný uhradiť do 30 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia priloženou poštovou poukážkou alebo príkazom na úhradu na účet: Štátna pokladnica, č. ú.: Q. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS-XXXXXXXXXX.“ Rozhodnutie žalovaného bolo doručené žalobcovi dňa 07.06.2017.

2. Žalobca vo včas podanej žalobe, podanej na súde dňa 26.06.2017, obdobne ako v odvolaní, namietal predovšetkým nesprávny procesný postup žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, pričom tvrdí a namieta: - nedoručenie oznámenia o začatí správneho konania a tým porušenie

práva na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie, pričom uviedol, že: „Žalobca v odvolaní (bod I. tretí odsek a nasl.) poukazoval na procesné pochybenia žalovaného od prvého úkonu vykonaného žalovaným voči žalobcovi, ako aj počas celého správneho konania, pričom uvedené procesné pochybenia správneho orgánu sú takou vadou konania vedeného správnym orgánom, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaný porušil procesné právo žalobcu na vykonanie, resp. spochybnenie dôkazu zisteného a zabezpečeného žalovaným a to v tom, že nepreukázal poskytnutie, resp. predloženie dôležitých písomností žalobcovi, čím bola porušená zásada súčinnosti a úzkej spolupráce v správnom konaní. Tak isto nebol dodržaný princíp rovnosti zbraní. Žalobca sa ešte pred vydaním rozhodnutia nemal možnosť vyjadriť k oznámeniu o začatí správneho konania z dôvodu (žalobca spochybnil doručenie oznámenia o začatí správneho konania žalobcovi do vlastných rúk, z dôvodu, že nemá vedomosť o tomto doručení a ani správny orgán neuvádza v rozhodnutí, či toto oznámenie bolo, resp. nebolo doručené účastníkovi konania do vlastných rúk), že správny orgán mu nepredložil žiadny podklad k správne konaniu, pričom správny orgán tieto podklady mal k dispozícii. Žalobca nebol v rovnakom postavení ako správny orgán, podkladmi pre správne konanie nedisponoval, to znamená, že sa ani nemohol k veci vyjadriť.“, - nezákonný postup spočívajúci v tom, že nebolo nariadené ústne pojednávanie, nedostatočné odôvodnenie žalovaného rozhodnutia, nezákonnosť dôkazných prostriedkov, nesprávnosť právneho posúdenia veci žalovaným a porušenie práva na spravodlivý proces, pričom uviedol, že: „Žalobca v odvolaní uviedol (3. strana prvý odsek a nasl.), že žalovaný pri vykonávaní kontroly a vydávaní opatrení pri kontrole nedodrжал jeho zákonné povinnosti ukladané mu v príslušnom právnom predpise. Postup pri vykonávaní kontroly nejaví známky zákonnosti a zásady správnosti postupu pri vykonávaní kontroly a povinnosti mu ukladané príslušným právnym predpisom, čo spôsobuje nepreskúmatelnosť skutkového stavu tak, ako je opísaný v inšpekčnom zázname z vykonanej kontroly. Žalobca poukazoval na skutočnosť, že nebol prítomný pri dokazovaní veci a správneho deliktu a správny orgán nezabezpečil ani dôkaz o prerokovaní nedostatkov za prítomnosti žalobcu, resp. splnomocnenej osoby žalobcu. Žalobca namietal aj konštatovanie v poslednej vete inšpekčného záznamu, že inšpekčný záznam bol prerokovaný na prevádzke dňa 12.08.2016 o 14.10 hod., keď nie je uvedené, s kým mal byť inšpekčný záznam prerokovaný. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že tento inšpekčný záznam prerokovaný nebol s ním ani s inou osobou, nakoľko osoby uvedené na prvej strane inšpekčného záznamu neovládajú dobre slovenský jazyk. Nie je zrejmé, z akých dôvodov inšpektori vykonávajúci kontrolu pri „prerokovaní“ záznamu neuviedli do záznamu, že osoba, s ktorou mal byť prerokovaný inšpekčný záznam, rozumela slovenskému jazyku, resp. či túto osobu poučili o možnosti podať svoje vyjadrenie v jazyku, ktorému rozumie. Z ústnej komunikácie to museli inšpektori zjavne zistiť. Žalobca poukázal na skutočnosť, že povaha veci podľa jeho názoru si vyžadovala jej riadne, objektívne a dostatočné objasnenie tak, aby sa žalobca mohol k veci aj riadne ústne vyjadriť. Žalobca poukázal na skutočnosť, že nebol oboznámený s podkladmi pre rozhodnutie, že mu nebolo riadnym spôsobom doručené predmetné opatrenie na mieste ani inšpekčný záznam, ktoré má voči nemu povahu rozhodnutia, to znamená, že nemohla a nemôže ani plynúť stanovená lehota na podanie námietok voči opatreniu na mieste, ktoré malo byť vydané na mieste pri výkone kontroly dňa 12.08.2016.“, - nenariadenie ústneho pojednávania, pričom uviedol, že: „Žalobca v odvolaní (bod IV.) poukazoval na skutočnosť, že z administratívneho spisu žalobcu vyplýva, že nebolo nariadené ani vykonané ústne pojednávanie vo veci a žalobca si nemohol uplatniť základné práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože žalovaný žalobcovi objektívne znemožnil využiť jeho oprávnenia predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázky. Správne konanie pred správnym orgánom - žalovaným sa viedlo len písomne a len správnym orgánom. Takýmto postupom správneho orgánu boli v správnom konaní závažným spôsobom porušené ústavné práva žalobcu, vyplývajúce z citovaných článkov 34 ods. 2 a 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj procesné práva, prislúchajúce účastníkovi konania z Dohovoru. Uvedenú vadu konania žalobca považuje za takú vadu konania, ktorá mohla mať a má vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia o uložení pokuty. Žalobca žiadal túto vadu konania odstrániť v rámci odvolacieho konania. Žalobca uviedol, že týmto postupom žalovaný odňal žalobcovi možnosť konať pred správnym orgánom, pretože mu nebolo umožnené vyjadriť sa k veci ústne.“, - nezákonnosť dôkazných prostriedkov, pričom uviedol, že: „Žalobca poukazuje na skutočnosť, že len k tvrdeniam pracovníkov žalovaného, ktoré sú uvedené na nosiči informácií žalovaný nepredložil dôkazy a v spise sa taktiež nenachádzajú materiálne dôkazy o vykonaní týchto tvrdení. Vzhľadom k tomu, že zákon č. 128/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov nestanovuje povinnosť správne orgánu spísať inšpekčný záznam z vykonanej kontroly, resp. nestanovuje ani náležitosti tohto podkladu pre správne konanie a

rozhodnutie a neurčuje ani postup, ako má správny orgán postupovať pri vykonávaní tohto podkladu, na rozdiel od iných podobných zákonov (ako napr. zákon č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, ktorý výslovne ukladá povinnosť pre kontrolný orgán vypracovať v prípade zistenia nedostatkov protokol o výsledku inšpekcie práce a tento následne s kontrolovanou osobou prerokovať, to znamená za prítomnosti kontrolovanej osoby ho prediskutovať, k tomuto protokolu sa kontrolovaná osoba vyjadruje a ešte pred začatím správneho konania kontrolný orgán spísuje dodatok k protokolu, účastník konania je toho názoru, že potom inšpekčný záznam bez jeho vykonania ako dôkazu v správnom konaní nemôže byť použitý ako dôkaz v správnom konaní, nakoľko ako dôkaz bol získaný nezákonným spôsobom. Správny orgán pochybil, keď k vyššie uvedenému odôvodneniu rozhodnutia si nezabezpečil dostatok dôkazov. V prvom rade, ku skutočnosti, aby mohol správny orgán správne a spravodlivo posúdiť, či sa v ponuke na predaj malo nachádzať 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 €, u ktorých mali byť zistené nedostatky v plnení informačných povinností a to uvádzanie písomne poskytnutej informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu len v cudzom jazyku, nie v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, tak mal aj riadne a nespochybniteľne zabezpečiť do podkladu pre správne konanie a rozhodnutie aj dôkaz o tomto tvrdení, napr. fotodokumentáciou. V prípade, že žalovaný nepredložil dôkaz o svojom tvrdení a žalobca tvrdí opak je zrejme, že ide o pochybnosť, ktorá v prípade, že nie je odstránená spôsobuje, že právo sa prikláňa k obvinenému, v zmysle zásady in dubio pro reo. Žalobca, vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný mu neumožnil v správnom konaní vykonať dôkaz, žiada v súdnom konaní vykonať a preskúmať dôkaz o tvrdení žalovaného, že 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 €, u ktorých mali byť zistené nedostatky v plnení informačných povinností a to uvádzanie písomne poskytnutej informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu len v cudzom jazyku, nie v kodifikovanej podobe štátneho jazyka. Žalobca je toho názoru, že žalovaný si nezaprášil dostatok dôkazov na svoje rozhodnutie, resp. rozhodnutie je vydané na základe neúplného, nedostatočného a neobjektívne zisteného a zadokumentovaného stavu. V prípade žalobcu žalovaný nevykonával dokazovanie z dôkazných prostriedkov, spôsobom umožňujúcim žalobcovi byť prítomný pri dokazovaní veci v správnom konaní, v úzkej súčinnosti so žalobcom ako s účastníkom konania prejednať vec a objasniť ju spôsobom zaručujúcim právo byť vypočutý. V tomto prípade sa tvrdenia inšpektorov žalovaného, ktoré sú uvedené len na papieri, bez vykonania týchto tvrdení javia ako len formálne konštatovanie. Inšpekčný záznam, ako listinný dôkaz, je prípustným dôkazným prostriedkom, musí byť však riadne ako dôkaz vykonaný. V danom prípade totiž žalovaný vôbec nenariadil ústne pojednávanie ani neoznámil žalobcovi, že bude vykonávať dokazovanie mimo ústneho pojednávania. V prípade žalobcu ústne pojednávanie neprebehlo, inšpekčný (zrejme záznam, poznamenáva súd) nebol žalobcovi ani prečítaný, bol použitý len ako citovaný. Žalobca namietal relevantnosť tohto dôkazu, pretože samotný inšpekčný záznam nepostačuje na preukázanie tých skutočností, ktoré sú pre posúdenie veci relevantné. Žalovaný nezdôvodnil, prečo uveril len inšpektorom žalovaného a prečo žalobcovi neuveril. Je zrejme, že z inšpekčného záznamu nevyplýva splnenie povinnosti danej žalovanému podľa § 6 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, žalobca túto skutočnosť v odvolaní namietal, avšak žalovaný bez riadnej konfrontácie a pojednania veci túto námietku žalobcu zamietol.“, - nedostatočný výrok rozhodnutia, k čomu uviedol, že: „Žalobca v odvolaní (bod 2) poukazoval na porušenie ustanovenia § 46, § 47 zákona o správnom konaní, z ktorého vyplýva jednoznačný právny záver, že absencia nevyhnutných obsahových náležitostí výroku administratívneho rozhodnutia má vplyv na zákonnosť rozhodnutia, konkrétne v otázke vymedzenia skutku (miestne, časové, vecné), ktorý je správnym deliktom a táto absencia je potom spôsobila vyvolať nezákonnosť predmetného rozhodnutia. Žalobca namietal, že rozhodnutie o uložení sankcie vo výroku neobsahuje riadne popísanie a určenie spôsobu poskytnutia informácii uvedených v § 10a až 12 zákona, ktoré ak sú poskytnuté musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, aby bolo jednoznačne a nespochybniteľne zrejme, že tieto informácie nemali byť už žiadnym spôsobom poskytnuté. Pričom nepostačuje len jediná konštatčná veta, že v čase kontroly sa v ponuke na predaj nachádzalo 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 €, u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností a to neuvádzanie písomne poskytnutej informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu.“, - nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia: „Žalobca poukazoval na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v časti uvedenia skutočností, z ktorých žalovaný pri vydaní rozhodnutia vychádzal, a ktoré skutočnosti pre rozhodnutie nepoužil. Poukázal na porušenie ustanovenia § 47 ods. 3 správneho poriadku a zásady obsahovosti rozhodnutia. Z uvedeného je zrejme, že zákon ukladá správnomu orgánu uviesť v odôvodnení rozhodnutia, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, čo v tomto prípade žalovaný nedodrжал, keď neuviedol v odôvodnení rozhodnutia konkrétne, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, ale len nedostatočne uviedol v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia.“, - nezákonný spôsob vydania opatrenia na mieste, k čomu uviedol, že: „Žalobca poukazuje

na nedodržanie povinnosti žalovaného uloženej mu ustanovením § 6 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu o ochrane spotrebiteľa č. 128/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého: Opatrenia podľa odseku 1 oznámi inšpektor ústne kontrolovanej osobe a vyhotoví o nich písomný záznam. Ak kontrolovaná osoba s opatreniami podľa odseku 1 nesúhlasí, môže proti nim podať do troch dní odo dňa ich doručenia písomné námietky. Námietky nemajú odkladný účinok. O námietkach rozhodne riaditeľ inšpektorátu do piatich dní od ich doručenia. Rozhodnutie sa doručí kontrolovanej osobe a je konečné.“, - porušenie práva byť prítomný pri dokazovaní veci a pri výsluchu svedkov, pričom uviedol, že: „Žalobca namietal, že nebol pri výsluchu svedka, pričom výpoveď svedka žalovaný použil v rozhodnutí ako dôkaz. Žalobca nemal možnosť taktiež menovaného vypočuť.“

3. K žalobe žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 07.08.2017, v ktorom k jednotlivým bodom žaloby uviedol, že: „1/ Žalovaný sa v plnej miere pridŕža stanoviska vyjadreného v odôvodnení svojho druhostupňového rozhodnutia (str. 9, ods. č. 4). Mimo rozsah tvrdení žalobcu v odvolaní a k tvrdeniam uvedeným v žalobe žalovaný uvádza, že v druhostupňovom rozhodnutí bol opísaný proces doručovania oznámenia o začatí správneho konania zo dňa 26.09.2016. V druhom rade žalovaný uvádza, že podľa § 30 ods. 1 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) je podnikateľ povinný prevádzkareň označiť najneskôr v deň začatia prevádzkovania živnosti, pričom spôsob označenia prevádzkarne určujú osobitné predpisy. Žalovanému neprináleží v tomto prípade hodnotiť, z akého dôvodu nebola prostredníctvom Slovenskej pošty a.s. predmetná písomnosť doručená, keď na oboch obáľkach bol uvedený dôvod: adresát neznámy. Žalovaný si však splnil svoje zákonom dané povinnosti a predmetnú písomnosť doručoval opakovane, keď prvýkrát doručoval predmetnú písomnosť na adresu uvedenú v obchodnom registri, a druhýkrát už doručoval predmetnú písomnosť priamo na adresu kontrolovanej prevádzkarne. V treťom rade má žalovaný za to, že v rámci rozhodnutia vydaného druhostupňovým správnym orgánom sa žalobca dozvedel, z akého dôvodu mu predmetná písomnosť neprišla do jeho sféry dispozície. Záverom k predmetnému bodu má žalovaný za to, že neuvedenie presných dátumov, kedy sa predmetné písomnosti odosielali a následne vrátili, žiadnym negatívnym spôsobom neovplyvnilo procesné postavenie žalobcu, nakoľko prekluzívne lehoty uvedené v zákone o ochrane spotrebiteľa sú pomerne dlhé, a preto nemohli vzniknúť pochybnosti o ich dodržaní, na ktoré i tak správny orgán prihliada ex offo. Žalobca mohol taktiež využiť inštitút nahliadnutia do spisu, ak by neuvedenie presných dátumov týkajúcich sa doručovania považoval za vážnu ujmu na svojich právach. Vo štvrtom rade žalovaný uvádza, že v prípade relevantných pochybností ohľadne dodržania lehôt by správny orgán rozhodol v zmysle zásady in dubio pro reo. 2/ Podľa názoru žalovaného boli všetky jeho úkony vykonané v súlade so zákonom a prvostupňové i druhostupňové rozhodnutie obsahujú všetky zákonné náležitosti potrebné k tomu, aby boli riadne preskúmateľné. Žalovaný v priebehu celého správneho konania vrátane úkonov pred ním oboznamoval žalobcu so všetkými úkonmi uskutočneného pred i počas celého správneho konania. Inšpekčný záznam je zo strany inšpektorov SOI vypracovaný dvojmo s tým, že 1 inšpekčný záznam sa ponecháva na kontrolovanej prevádzke. V inšpekčnom zázname v prípade udeleného opatrenia na mieste bola žalobcovi v rámci poučenia udelená možnosť podať proti tomuto opatreniu písomné námietky do 3 dní odo dňa doručenia. Žalovaný v prípade udeleného opatrenia na mieste i v prípade vykonanej kontroly postupoval plne v súlade so zákonom č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa. Kontrolovaná osoba je v zmysle § 7 ods. 3 zákona o štátnej kontrole povinná v určenej lehote odstrániť zistené nedostatky, ich príčiny alebo vykonať okamžite v určenej lehote, čiže nemožno sa v zmysle platnej legislatívy stotožniť s námietkou žalobcu, že zamestnanec žalobcu nemá zákonnú povinnosť vykonať pokyny žalovaného. K námietke uvedenej v poslednom odseku žalovaný uvádza, že na strane 1 Inšpekčného záznamu zo dňa 29.04.2016 je uvedené meno a priezvisko osoby prítomnej pri kontrole, čo pravdepodobne žalobca prehliadol. Žalovaný opätovne uvádza, že nesúhlasí s odôvodnením žalobcu o ukladaní povinností žalovaným bez právneho dôvodu, nakoľko žalovaný má za to, že žalobca ako predávajúci a zároveň ako zamestnávateľ objektívne zodpovedá za porušenie povinnosti svojich zamestnancov. Uvedený postup potvrdzujú aj rozsudky krajských súdov, vid' napr. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2S/209/05 zo dňa 31.01.2007, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol nasl.: „Tu sa nemožno stotožniť s námietkou žalobcu, že nebol oboznámený s výsledkami kontrol, pretože tieto boli nesporne doručené príslušným zamestnancom žalobcu v priestoroch prevádzky, teda podľa § 15 Obchodného zákonníka inšpektori, pokiaľ konali s vedúcimi pracovníkmi prevádzky, konali so žalobcom. Nakoniec oznámenie o začatí správneho konania bolo doručované žalobcovi priamo do jeho sídla, takže aj v tomto štádiu mal možnosť vyjadriť sa k zisteniam kontrol. Pokiaľ teda neboli zo strany žalobcu namietané výsledky kontroly, nič nebránilo žalovanému tento skutkový stav považovať za dostatočne zistený.“ Krajský súd v Bratislave v rozsudku č. 2S/20/08 zo dňa 10.06.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť

dňa 07.07.2009, konštatoval nasledovné: „...kontrolou SOI sa zisťuje skutkový stav vyskytujúci sa na mieste v čase výkonu kontroly a jeho následné zaznamenanie do inšpekčného záznamu. Pri kontrole je účasť osoby vystupujúcej na strane kontrolovanej osoby nevyhnutná. Aj súd je toho názoru, že pri kontrole uskutočňovanej v takýchto prevádzkach, ako je napr. prevádzka žalobcu, nie je potrebná prítomnosť štatutárneho zástupcu, ale osoby znalej pomerov na prevádzke a preto bola aj kontrola správne uskutočnená za prítomnosti vedúceho kontrolovanej prevádzky, prípadne vedúcich jednotlivých oddelení. Tieto osoby teda mali jednoznačne možnosť v závere kontroly uviesť svoje vyjadrenie k spísanému skutkovému stavu pri zisťovaní ktorého boli osobne prítomní a teda mali aj možnosť namietat nesprávnosť zaznamenaného skutkového stavu. Oprávnenia inšpektorov SOI ako aj práva a povinnosti kontrolovaných subjektov vyplývajú zo zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa.“ Žalovaný aj na základe týchto rozsudkov a ich odôvodnení k poukazu žalobcu na „zásahy do práva podnikat' a práva na obhajobu, nakoľko kontrolný orgán svojím konaním obmedzil predaj predmetných druhov tovarov len na základe tvrdenia jeho aparátu bez vykonania dôkazov z dôkazných prostriedkov“ uvádza, že k jednotlivým právam (právo podnikat') prislúchajú na druhej strane aj určité povinnosti (povinnosť podnikat' v súlade s platnými právnymi predpismi), tak ako to vyplýva aj z ust. § 29 ods. 1 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon): „Podnikateľ je povinný pri prevádzkovaní živnosti dodržiavať podmienky ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi.“, pričom poznámka pod čiarou priamo odkazuje na zákon o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný ďalej uvádza, že zásadne nesúhlasí s tvrdením žalobcu ohľadne jeho tvrdenia, že žalovaný vykonával dôkazy len na základe svojich tvrdení. Žalovaný vykonával kontrolu stavu zisteného priamo pri kontrole a to porovnaním so stavom predpísanými platnými právnymi predpismi, pričom prišlo k preukázaniu porušeniam jednotlivých ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. Zamestnanec žalobcu mohol a mal pripojiť ku kontrole svoje odlišné názory, ak bol presvedčený, či už o nezákonnosti postupu inšpektorov alebo o zistených nedostatkoch. Podľa § 30 živnostenského zákona totiž platí: „Podnikateľ je povinný prevádzkovať živnosť riadne, poctivo a odborne. Tejto povinnosti sa nemôže zbaviť ani v prípade, ak podnikateľskú činnosť prevádzkuje prostredníctvom zodpovedného zástupcu.“ K argumentu žalobcu, že „žalovaný sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s funkciou osoby, s ktorou mali inšpektori žalovaného komunikovať, inšpektori do inšpekčného záznamu len formálne uviedli, že A. F. L. mal byť vedúci prevádzky a tento stav si napr. neoverili aj predložením pracovnej zmluvy, resp. opísali označenie prevádzky, kde mal byť A. F. L. uvedený ako vedúci prevádzky“ žalovaný opätovne poukazuje na ustanovenie Obchodného zákonníka, tentoraz na ust. § 16 Obchodného zákonníka, podľa ktorého: „Podnikateľa zaväzuje aj konanie inej osoby v jeho prevádzkarni, ak nemohla tretia osoba vedieť, že konajúca osoba na to nie je oprávnená.“ V spojení s ust. § 15 Obchodného zákonníka ak zamestnanec žalobcu konal v mene žalobcu, a teda bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. Uvedené konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/112/2007 zo dňa 11.03.2008, v ktorom uviedol nasledovné: „Odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti zistenia skutkového stavu veci a preukázania protiprávnosti uvedeného konania pracovníka žalobcu, pričom nebolo pochybností o tom, že žalobca, ako predávajúci je zodpovedným subjektom za porušenie povinností vyplývajúcich zo zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a vzhľadom na ustanovenie § 15 a § 16 Obchodného zákonníka zodpovedá za konanie osôb, ktoré boli poverené výkonom činnosti v predmetnej prevádzke žalobcu.“ Zo zákona ďalej jednoznačne vyplýva, že na prevádzku podniku zamestnancom nie je potrebné osobitné splnomocnenie. Žalobca opätovne napáda postup žalovaného, pričom za svoje nezodpovedné počínanie si pri podnikaní je zodpovedný jedine on sám, keď prevádzkou podniku poveril podľa svojich slov „osobu, ktorá neovláda ani slovenský jazyk.“ Žalobca tým, že poveril zamestnanca na konanie v jeho mene sa vzdal časti svojich (aj procesných) práv, aby niektoré úkony, ktoré je možné objektívne vykonať len priamo pri výkone kontroly (napr. napadnúť postup inšpektorov a rozporovať ich tvrdenia) preniesol na svojho zodpovedného zamestnanca a nakoľko tento zamestnanec žiadne pochybenia pri vykonanej kontrole nenamietal (na rozdiel od poukázaného nálezu ÚS č. 231/2010-38 zo dňa 25.08.2010, kde predavačka už priamo počas kontroly napádala skutkové zistenia inšpektorov), dodatočné spochybňovanie výsledkov vykonanej kontroly bez podpory relevantných dôkazov sa javí žalovanému ako okolnosť, na ktorú dodatočne nebolo možné už objektívne prihliadnuť. K predmetnému nálezu ÚS č. 231/2010-38 zo dňa 25.08.2010 sa žalovaný vyjadří ďalej v tomto vyjadrení sa ku správnej žalobe v bode č. 3. K poukazu žalobcu na rozsudok NS SR č. 6Sžo/123/2015 zo dňa 25.05.2017 žalovaný uvádza, že v predmetnom prípade bolo súdmi vytýkané najmä doručovanie prvostupňového orgánu, keď účastník konania oznámil zmenu adresy na doručovanie, pričom dokumenty potrebné k správne konaniu neboli poslané na uvedenú adresu, následkom čoho súdy konštatovali nezákonný postup. Žalovaný v uvedenom prípade nevzhladá k okolnostiam, ktoré by naznačovali identickosť

prípadoch. K tvrdeniu žalobcu ohľadne neodôvodnenia dôvodov, prečo má správne konanie prebiehať rýchlo a hospodárne, sa žalovaný odvoláva na ust. § 3 ods. 4 Správneho poriadku: „Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierné vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.“ Uvedené ustanovenie explicitne vyjadruje požiadavku, aby správny orgán použil v konaní také prostriedky, ktoré sú jednoduché, účinné, nezvyšujú zbytočné náklady konania a vedú k zákonnému rozhodnutiu. Žalovaný uviedol v odôvodnení svojho II. stupňového odvolania na strane č. 6, druhý odsek, že „hospodárnosť sa posudzuje nielen z finančného, ale aj z časového hľadiska a odvolací orgán považuje za neefektívne nariaďovať ústne pojednávanie vtedy, keď ústne pojednávanie už nemôže prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.“ V prípade, ak by bolo povinné nariaďovanie ústneho pojednávania v každom prípade, keď má účastník konania akékoľvek pochybnosti, či už subjektívne, alebo objektívne (tak ako to naznačuje žalobca v podanej žalobe), žalovanému by to spôsobilo ďalšie dodatočné náklady, a to minimálne v rozšírení počtu pracovníkov, nakoľko by v opačnom prípade došlo ku zníženiu efektívnosti správneho konania, nakoľko ani uskutočnenie ústneho pojednávania by nemuselo uspokojiť účastníka konania a otriast' jeho presvedčením, že sa v jeho konkrétnom prípade nezákonne postupovalo a mohol by pristúpiť k ďalšiemu odvolávaniu sa a podávaniu žalôb. Žalovaný deklaruje, že v každom jednotlivom prípade sa snaží vysporiadať s každou jednou námietkou účastníkov konania, aby vydané rozhodnutia boli plne v súlade so zákonom, pričom kvalita rozhodovania bude vždy pre žalovaného prednejšia než kvantita vydaných rozhodnutí. K subjektívnym tvrdeniam právneho zástupcu žalobcu správny orgán uvádza, že eviduje skutočnosť, že zastupuje viacerých klientov, ktorých žalovaný postihuje. Žalovaný však eviduje aj tú skutočnosť, že v mnohých prípadoch až do prevzatia právneho zastúpenia títo klienti, v poznámkach k inšpekčným záznamom, vo svojich vyjadreniach (k oznámeniu o začatí správneho konania) uvedomujúc si svoje previnenie sa títo klienti priznávali k spáchaným skutkom, tieto skutky oľutovali, následne však po vydaní I. stupňového rozhodnutia, ktorým sa im uložila pokuta a hlavne po prevzatí zastúpenia dotýčným právnym zástupcom svoje dovtedajšie vyjadrenia buď zásadne menili, alebo títo klienti uvádzali celkom nové skutočnosti, ktoré až do prevzatia právneho zastúpenia dotýčným právnym zástupcom v priebehu správneho konania vôbec neobjavili. Dotýčny právny zástupca spravidla v každej žalobe napáda porušenie práva na vyjadrenie sa k veci, nezákonný postup, nenariadenie ústneho pojednávania, nezákonnosť dôkazných prostriedkov, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, nedostatočný výrok rozhodnutia a pod., nakoľko s niektorými skutočnosťami a postupmi kategoricky nesúhlasí. Uvedený subjektívny názor právneho zástupcu žalobcu však správny orgán nevie ovplyvniť, nakoľko podľa § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. Slovenská obchodná inšpekcia kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov, pričom podľa § 3 ods. 1 cit. zákona je vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti nezávislá. Žalovaný má ďalej za to, že postupoval podľa zákona, keď doručil žalobcovi upovedomenie o predĺžení lehoty na rozhodnutie z kapacitných dôvodov, keďže v zmysle ustanovenia § 49 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, ak správny orgán nemôže rozhodnúť do 30, prípadne do 60 dní, je povinný o tom účastníka konania s uvedením dôvodov upovedomiť. Na základe vyššie citovaného zákonného ustanovenia správny orgán postupoval v zmysle platnej právnej úpravy a tvrdenie žalobcu, že dôvod uvádzaný ako kapacitné dôvody v danom kontexte neobstoí, pretože to podľa názoru žalobcu nie je závažný spôsob, nie je možné brať do úvahy, nakoľko správny poriadok dáva odvolaciemu orgánu možnosť na predĺženie lehoty v prípade, ak vec nemôže byť včas vybavená. O skutočnosti, že vec nemôže byť včas vybavená, ako aj o príčinách tohto stavu, je správny orgán povinný účastníkov upovedomiť, čo v danom prípade správny orgán urobil. Predĺženie lehoty v odvolacom konaní na vydanie rozhodnutia nemusí byť len z dôvodu zložitých prípadov. Lehoty na vydanie rozhodnutia majú poriadkový charakter. Ich prípadné nedodržanie nemá vplyv na právnu pozíciu účastníkov konania (viď rozsudok NS SR č. 4Sžo/139/2015 zo dňa 08.06.2016 v nadväznosti na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. 6S/165/2014 zo dňa 30.04.2015, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 3S/282/2010 zo dňa 06.12.2011, rozsudok NS SR č. 5Sžo/47/2011 zo dňa 31.05.2012 a i.). K poukazu žalobcu ohľadne „Odvolávanie sa žalovaného na rozhodnutia krajských súdov vo svojom rozhodnutí považuje žalobca za nedostatočné, nakoľko nejde o právoplatné rozhodnutia a žalobca nesúhlasí s použitím týchto rozsudkov na prípad žalobcu, nakoľko z nich nie je zrejmé, či v daných prípadoch boli vydané opatrenia na mieste tak, ako u žalobcu“ žalovaný plne nerozumie, nakoľko žalovaný v odôvodnení svojho druhostupňového rozhodnutia poukazyval jedine na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedených prípadoch rozhodol v prospech Slovenskej obchodnej inšpekcie, pričom všetky rozhodnutia sú už právoplatné. 3/ K tvrdeniu žalobcu o nedostatočnom objasnení

a nenariadení ústneho pojednávania žalovaný uvádza, že zo strany správneho orgánu nedošlo k uvedeným porušeniam procesných práv žalobcu a v tejto súvislosti poukazuje na zásadu jednotnosti, v zmysle ktorej mohol žalobca podávať vyjadrenia, návrhy, námietky a navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení počas celého správneho konania, čo účastník konania aj využil. Žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa k dôvodom konania popísaným v oznámení o začatí správneho konania v súlade s § 32 ods. 2 Správneho poriadku, čo vyplýva už zo samotného poučenia, ktoré je súčasťou Oznámenia o začatí správneho konania zo dňa 26.09.2016. Podľa cit. ustanovenia zákona „Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.“ Žalobca však nepredložil jediný dôkaz, resp. neuviedol také skutočnosti, ktoré by mali vplyv na prehodnotenie porušenia zákona. V prípade, ak mal žalobca v priebehu konania reálny záujem sa oboznámiť s jednotlivými podkladmi, mohol využiť napr. svoje právo na nazretie do spisu podľa ust. § 23 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého „Účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom“, pričom účastník konania svoje právo do vydania rozhodnutia nevyužil. Žalovaný sa aj naďalej pridŕža svojho právneho názoru vyjadreného v odôvodnení svojho druhostupňového rozhodnutia na str. č. 10-11. K poukazu žalobcu na judikatúru, ktorá na jednej strane priznáva právo (povinnosť) na nariadenie ústneho pojednávania a judikatúru, ktorá na druhej strane dáva možnosť správnym orgánom zväžiť nariadenie ústneho pojednávania, žalovaný poukazuje na časové hľadisko vydaných rozhodnutí, pričom judikatúra, na ktorú sa odvoláva žalobca je zastaralejšia v porovnaní s judikatúrou, na ktorú sa odvoláva žalovaný (nález ÚS SR 2010 - nález ÚS SR 2014; rozsudok NS SR 2010 - rozsudky NS SR 2015 a 2017). Aj vzhľadom na uvedené žalovaný uvádza, že v právnej vede nie je ničím výnimočným, že právne názory sa postupom času môžu meniť a prostredníctvom právnej vedy aj prekonávať (najbadateľnejšia je táto zmena chápania fungovania práva a právnych inštitútov práve v oblasti ochrany spotrebiteľa). Žalovaný uvádza, že svoje tvrdenia v priebehu konania jednoznačne argumentačne podložil, pričom povaha odkazu na judikatúru súdnych autorít je len podporná a slúži na preukázanie správnosti tvrdení vo vyjadrení k správnej žalobe obsiahnutých. Žalovaný ďalej k dôvodom, v ktorých podľa žalobcu spočíva nesprávnosť právneho posúdenia žalovaného a porušenia práva na spravodlivý proces, uvádza, že zamietol vykonanie ústneho pojednávania na základe relevantných dôvodov, ktoré ako uviedol odôvodnení svojho I. stupňového, tak aj v odôvodnení II. stupňového rozhodnutia. Ďalej podľa názoru žalovaného žalobca ani nevyvíjal dostatočnú súčinnosť pri správnom konaní za účelom dostatočného a objektívneho objasnenia vecí, ale len za účelom zbavenia sa zodpovednosti a s cieľom zastavenia správneho konania. K časti, v ktorej žalobca na podporu svojho stanoviska opisuje princípy civilného procesu, prioritu používania ústnych prejavov a podobne, žalovaný uvádza, že nesúhlasí s takouto argumentáciou žalobcu, nakoľko podľa názoru žalovaného nemožno stotožňovať všeobecné zásady civilného procesu/práva a zásady uplatňované v správnom procesnom práve, nakoľko tieto právne oblasti upravujú rozdielne okruhy spoločenských vzťahov a vyjadrujú rôzne priority, ktoré v týchto právnych oblastiach nie sú totožné. Žalovaný nevyklučuje, že jednotlivé inštitúty sa môžu vyznačovať podobnými mechanizmami, avšak porovnávanie princíпов týchto jednotlivých právnych oblastí považuje žalovaný zo strany žalobcu za prinajmenšom neprofesionálne. V nadväznosti na tvrdenie žalobcu, že „nesúhlasí s odôvodnením žalovaného a uvádza, že práve rozsiahla judikatúra ESLP ako aj ÚS SR a NS SR poukazuje na povinnosť štátnych orgánov poskytovať rovnaké práva obvineným zo spáchania správnych deliktov a priestupkov ako obvineným z trestných činov. Uvedená povinnosť nie je daná, ak ide len o otázky právneho posúdenia vecí, bez dokazovania vecí za prítomnosti tretích osôb a za prítomnosti kontrolovaných osôb priamo pri kontrole (všetka judikatúra, na ktorú žalovaný poukazuje v druhostupňovom rozhodnutí)“ žalovaný poukazuje na argumentáciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej analógia správneho práva ku trestnému právu nie je absolútna, pričom má svoje hranice a nie je ju možné drakonicky uplatňovať do krajných medzí. Keď žalobca tvrdí, že „všetka judikatúra, na ktorú žalovaný poukazuje v druhostupňovom rozhodnutí“ potvrdzuje jeho závery, tak žalovaný uvádza, že žalovaný opätovne zavádza, keď napr. v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016 sa uvádza nasledovné: „Pokiaľ ide o úvahu krajského súdu, že došlo k závažnej procesnej chybe, keď správny orgán so žalobcom neprejednal priestupok na ústnom pojednávaní, čoho následkom malo byť odňatie práva žalobcovi na spravodlivý proces pred orgánom verejnej správy v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožňuje. V danom prípade žalobca porušil ust. § 6 ods. 2 a 3 zákona č. 377/2004 Z. z. a zákonodarca zaradil predmetné ustanovenie medzi správne delikty (§ 10 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z. z.) a nie pod inštitút priestupkov uvedených v ust. § 11 zákona

č. 377/2004 Z. z. Z uvedeného vyplýva, že správny orgán sa má riadiť správnym poriadkom, a teda nariadiť ústne pojednávanie len v prípade, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha veci. Preto v preskúmanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v konaní o správnych deliktach sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania. Navyiac, žalobca mal možnosť navrhnúť a dožadovať sa o. i. aj ústneho pojednávania, čo však nespravil, ako vyplýva z priloženého administratívneho spisu, svoju možnosť navrhovať dôkazy, vysvetliť svoje argumenty, či inak hájiť svoje právo pred vydaním prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu ani nevyužil (s výnimkou podania odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu).“ Rozsudok sa týkal porušenia zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v ktorom žalovaným bola rovnako Slovenská obchodná inšpekcia a jednalo sa o predaj tabakového výrobku nepnoletej mladistvej osobe, pričom tabakový výrobok predával zamestnanec podnikateľského subjektu, pri ktorom bola argumentácia žalobcu obdobná, (v citovanom prípade účastník konania sa nevyjadril len k Oznámeniu o začatí správneho konania, pričom ani v prejednávanom prípade žalobca nežiadal o nariadenie ústneho pojednávania vo svojom Vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania a jeho námietky boli dostatočným spôsobom zamietnuté v odôvodnení I. stupňového správneho orgánu), pričom slovami žalobcu „bolo vykonané dokazovanie veci za prítomnosti tretej osoby a kontrolovanej osoby priamo pri kontrole - zamestnanca“, pričom dotýčny žalobca taktiež až dodatočne napádal objektívne zistený skutkový stav. K ničím neodôvodnenému tvrdeniu žalobcu, že „žalovaný neanalyzoval proces zisťovania podkladov, správny postup pri vydávaní opatrenia na mieste, ktorým žalobcovi zakázal predávať predmetné výrobky pre správne rozhodnutie a neskúmal uplatnenie správne úvahy“ a k jeho názoru, že „žalovaný správnu úvahu o nariadení ústneho pojednávania len zneužil“ žalovaný uvádza, že takéto vyjadrenia žalobcu považuje za ničím neodôvodnené a čisto subjektívne. K poukazu žalobcu na nález ústavného súdu č. 231/2010 žalovaný cituje z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/286/2015 zo dňa 25.01.2017, v ktorom sa uvádza: „Odvolací súd nespochybňuje závery nálezu Ústavného súdu SR č. III. ÚS/231/2010-38 zo dňa 25.08.2010, na ktoré krajský súd poukazuje, ale odvolací súd v tomto prípade dodáva, že podľa judikatúry ESLP neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitosťou (napr. V. T. proti X. rozhodnutie zo dňa 25.04.2002, č. sťažnosti 64336/01). Odvolací súd poukazuje na zrejmy skutkový stav, ktorý by ústnym pojednávaním neprispel k jeho ďalšiemu objasneniu. Zároveň najvyšší súd zdôrazňuje, že právo na verejné prejednanie trestných obvinení, v tomto prípade správneho deliktu, čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaručuje a priznáva v konaní pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. V tomto prípade však žalovaná, ako orgán štátnej správy podľa § 3 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Z uvedeného dôvodu tak podľa názoru odvolacieho súdu neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred správnymi orgánmi nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci, v prípade, že rozhodnutia správnych orgánov je možné preskúmať súdom, ktorý spĺňa požiadavky uvedené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V danej veci odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 134/2014-19 zo dňa 5. februára 2014, v ktorom ústavný súd uviedol, že „Ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti záveru najvyššieho súdu, podľa ktorého nenariadením ústneho prerokovania veci radou sťažovateľke nebola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu v podstatnej časti opierajúceho o rozhodnutie rady totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. V zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, § 53, § 54, § 56 až § 68 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení účinnom v rozhodujúcom období. V zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Najvyšší súd sťažovateľkou namietaný postup rady s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii v spojení s ustanovením § 21 ods. 1 Správneho poriadku ústavne súladným spôsobom odôvodnil, keď ustálil, že (osobitný) zákon o vysielaní a retransmisii nariadenie ústneho pojednávania rade neukladá, nevyžaduje si to ani povaha veci, a do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol aj postup, akým dospel

k názoru, že nariadenie ústneho pojednávania by neprispelo ani k jej ďalšiemu objasneniu. ... Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňa a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumentum assimili PL. ÚS 12/97). Absenciu nezávislého súdu, ktorý by preskúmal správne rozhodnutie, skonštatoval ESĽP aj v rozsudku z 2. Septembra 1998 v prípade E. proti Q. J. č. 26138/95. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí uviedol, že napriek tomu, že zverenie úlohy stíhať a trestať priestupky správnym orgánom nie je s dohovorom nezlučiteľné, dotknutá osoba musí mať možnosť nechať rozhodnutie prijaté proti nej preskúmať súdom, ktorý spĺňa záruky čl. 6 ods. 1 dohovoru. V predmetnom prípade však sťažovateľ (E.) na rozdiel od prípadu sťažovateľky nemal možnosť nechať preskúmať rozhodnutia správnych orgánov nezávislým a nestranným súdom. A teda z tohto dôvodu nebolo rešpektované jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Obdobne rozhodol ESĽP aj rozsudkom z 2.9.1998 vo veci A. proti Q. J., č. sťažnosti 27061/95. Zároveň však ESĽP uviedol, že prerokovanie priestupkov (a analogicky potom aj správnych deliktov) správnymi orgánmi nie je v rozpore s dohovorom, ak rozhodnutia správnych orgánov je možné preskúmať súdom, ktorý napĺňa znaky čl. 6 dohovoru, teda je nestranný, nezávislý a zriadený zákonom.“ Žalovaný má za to, že čo sa týka skutkových okolností, tieto po celý čas trvania správneho konania neboli sporné, pričom sa prípad taktiež nevyznačuje osobitnou zložitou, a teda je možné použiť uvedené rozhodnutie na prejednávany prípad. Nakoľko žalobca opätovne uvádza opakujúce sa a nezmenené argumenty, žalovaný trvá na svojich vyjadreniach a dôvodoch uvedených v rozhodnutiach. Žalovanému však nedá opätovne odporovať tvrdeniu žalobcovho poukazu na nález ÚS č. 231/2010-38, keď tvrdí, že porovnáva prípad Rady pre vysielanie a transmisie s prípadom žalobcu, ale neporovnáva prípad uvedeného nálezu Ústavného súdu č. 231/2010-38, ktoré sa výslovne týka žalovaného a prípadu, ktorý je rovnaký ako u žalobcu. Žalovaný má za to, že ak Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 10Sžo/286/2015 zo dňa 25.01.2017 použil argumentáciu, v ktorej posúdil oba nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS 231/2010-38 zo dňa 25.08.2010 a nález Ústavného súdu SR II. ÚS 134/2014-19 zo dňa 05.02.2014), pričom ich posudzoval v prípade, keď žalovaným v prípade bola Slovenská obchodná inšpekcia (a v ktorej prospech zároveň rozhodol), tak poukaz žalovaného na uvedené rozhodnutie je opodstatnený a relevantný. Navyše, Ústavný súd v náleze z roku 2010 konštatoval, že „Všeobecné súdy nebrali tieto námietky sťažovateľky vôbec do úvahy a ich výklad a aplikácia Správneho poriadku sa javí vo vzťahu k judikatúre ESĽP v daných súvislostiach príliš formalistickou alebo nesprávnou, takže ju objektívne nemožno akceptovať (obdobne napr. m. m. I. ÚS 54/08). V tejto súvislosti navyše iný senát najvyššieho súdu v obdobnom prípade sťažovateľky zrušil rozhodnutia správnych orgánov a vec im vrátil na ďalšie konanie“. Žalovaný má za to, že v priebehu celého správneho konania sa dostatočnej miere vyrovnal s námietkami žalobcu, pričom ich aj primerane odôvodnil a žalobca mal možnosť počas celého správneho konania právo a možnosť predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. To, že žalobca podal správnu žalobu, nakoľko má za to, že jeho práva boli porušené, je jeho subjektívnym právom, pričom uvedenú možnosť mal taktiež právo využiť a aj ju využil. Na základe uvedeného žalovaný nemá za to, že v rámci správneho konania, alebo po jeho skončení, boli práva žalobcu akýmkoľvek spôsobom porušené. K údajom uvedených žalobcom, ktoré sa týkajú kontrolnej činnosti žalovaného za rok 2016 žalovaný uvádza, že tak ako to uvádza žalobca, žalovaný v rámci vykonaných kontrol pokračuje v správnom konaní v necelých 20 % prípadov. Pre žalovaného z uvedeného vyplýva, že nič nenasvedčuje právnym zástupcom žalobcu uvádzanému stavu, ktorý sa vo svojich žalobách snaží navodiť atmosféru, že inšpektori žalovaného vykonávajú kontroly s cieľom nájdania čo najväčšieho počtu nedostatkov a pochybení, aby mohlo byť uložených čo najviac pokút a v čo najväčších výškach. Žalovaný opätovne uvádza len svoje názory, keď opätovne navádza atmosféru a dokonca tvrdí, že žalovaný zneužíva ust. § 21 Správneho poriadku tým, že podľa jeho názoru v žiadnom správnom konaní žalovaný nenariaďuje ústne pojednávanie. Takáto absurdná a vykonštruovaná hypotéza je bezostyšné klamstvo zo strany právneho zástupcu žalobcu. Žalovaný deklaruje, že v prípadoch, v ktorých to odôvodňuje povaha veci žalovaný nariaďuje vykonanie ústneho pojednávania, pričom k uvedenému konaniu správnych orgánov žalobcu došlo aj v roku 2016 vo viacerých konaniach, ktorých povaha si to vyžadovala. 4/ Žalovaný sa absolútne nestotožňuje s názorom žalobcu, na základe ktorého porovnáva presný procesný postup inšpekcie práce pri zistení nedostatkov určený

osobitným zákonom, ktorý taktiež obsahuje rozdielnu terminológiu a na základe takejto komparácie autoritatívne vyhlasuje, že použitím postupu podľa iného osobitného zákona na prejednávany prípad došlo k nezákonnému postupu žalovaným. Žalobca len na základe rovnakých slov „inšpekcia“ v názvoch rozdielnych zákonov nemôže stierať rozdiely medzi rozdielnymi postupmi v nich upravených. Žalovaný poukazuje na dôležitú skutočnosť, že inšpektorát práce skúma priamo osobu zamestnanca, jeho zmluvný vzťah so zamestnávateľom, pričom jedným z účelov zákona je ochrana samotných zamestnancov pri práci, naproti tomu účelom vykonávania kontrol žalovaným je ochrana spotrebiteľov, nie predávajúcich a ich zamestnancov - kontrolovaných osôb. Žalovaný však taktiež uvádza, že žalovaný zaručuje rovnaký rozsah práv kontrolovaným osobám, ktoré majú rovnako právo sa vyjadriť k zisteniam nedostatkov obsiahnutých v inšpekčnom zázname. Skutočnosť, že kontrolovanej osobe, ktorá vykonáva svoju činnosť prostredníctvom svojich zamestnancov, je umožnené sa vyjadriť inou formou (i keď nie priamo v inšpekčnom zázname, čo ale logicky pramení z jej neprítomnosti), nie je porušením práva kontrolovanej osoby. Žalovaný dodáva, že uvedená situácia nenastáva v prípade, ak obchodnú činnosť vykonáva kontrolovaná osoba samostatne. Žalobca ako zamestnávateľ zodpovedá za správanie svojich zamestnancov a pri poverení vykonávaním obchodnej činnosti inými osobami/svojimi zamestnancami nesie riziko, že ak takýto zamestnanci nedostatočne splnia svoje zákonom požadované povinnosti, bude takéto správanie aparátom žalovaného vyhodnotené ako protiprávne. Z uvedeného dôvodu žalobca ako predávajúci musí poveriť vykonávaním obchodnej činnosti osoby, pri ktorých je presvedčený o ich osobných kvalitách a o tom, že takéto osoby budú obchodnú činnosť vykonávať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Žalovanému v tejto súvislosti nemožno nespomenúť, že akceptovaním takýchto tvrdení žalobcu by bola ochromená činnosť žalovaného a uvedený stav by bol právne neudržateľný. Ad absurdum, ak by sa súd v tejto časti priklonil k takémuto názoru žalobcu, bol by to signál aj pre ostatné podnikateľské subjekty, aby svoju činnosť nevykonávali osobne, ale prostredníctvom svojich zamestnancov, pričom títo zamestnanci by mohli vykonávať obchodnú činnosť až vedome nezákonne s presvedčením, že takéto konanie nebude možné postihnúť, čo by bolo v rozpore s účelom zákona a morálnym rozmerom práva. Z inšpekčného záznamu zo dňa 12.08.2016 a z jednotlivých rozhodnutí správnych orgánov jednoznačne vyplýva, aké jeho konania boli určené ako protiprávne, pričom z uvedených dokumentov vychádza jednoznačná špecifikácia, ktorých konkrétnych textilných výrobkov sa nedostatok týkal. Žalovaný považuje takto špecifikované textilné výrobky za dostatočne vyšpecifikované, a ktoré preukazujú, že žalobca porušil svoje povinnosti predávajúceho spôsobom, akým to uviedli jednotlivé správne orgány vo svojich rozhodnutiach. K otázke žalobcu, prečo žalovaný „uверil“ inšpektorom žalovaného, a „neuveril“ žalobcovi, žalovaný uvádza, že všetky dôkazy posúdil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Žalovaný má za to, že inšpektori SOI vykonávajú svoje povinnosti tak, ako im ich ukladá zákon, pričom sú pri svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti zo zákona nezávislí. Na základe ich zákonom zverenej právomoci vykonali kontrolu v prevádzke žalobcu, pričom pri kontrole zistili pochybenia. Žalobca zastúpený svojím zamestnancom nevytkol žiadne pochybenia a taktiež nemal žiadne výhrady ku vykonanej kontrole. Z uvedeného je zrejmé, že zistenie inšpektorov nebolo v čase vykonania kontroly sporné a nebolo dôvodné dokladovať ho inak ako obsahom záznamu, hodnovernosť ktorého tvrdenie žalobcu nie je spôsobilé spochybniť, nakoľko až po doručení I. stupňového rozhodnutia, t. j. keď žalobcovi bol už reálne uložený postih za zistené porušenia zákona o ochrane spotrebiteľa sa žalobca procesne zaktivizoval, pričom však uvádzal tvrdenia, ktoré žalovaný vyhodnotil buď ako subjektívne, nekonkrétne, alebo ako nepreukázateľné, pričom svoju správnu úvahu aj náležite odôvodnil. Žalovaný má za to, že žalobca v priebehu konania uvádzal len svoje názory bez náležitého preukázania skutočností ním tvrdených. Ostatne vyslovené názory žalobcu ohľadne toho, ako by malo byť podľa neho vykonané dokazovanie, čo mali a čo nemali uvádzať inšpektori SOI v inšpekčnom zázname spolu s jeho ďalšími dojmami považuje žalovaný za subjektívne, nakoľko v prípade relevantných pochybností o zákonnosti vykonanej kontroly a postupe I. stupňového správneho orgánu by II. stupňový správny orgán vec zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, resp. by rozhodnutie v celom rozsahu zrušil, resp. by ho zmenil. Dokazovanie podľa žalovaného prebehlo v súlade s ust. § 34 Správneho poriadku. Žalovaný nesúhlasí s názorom žalobcu, že dôkaz je vykonaný vtedy, ak je ukončené dohadovanie o dôkaznom prostriedku, nakoľko takéto „dohadovanie“ by mohlo trvať do nekonečna, pričom z dikcie § 34 ods. 4 Správneho poriadku jednoznačne vyplýva, že „vykonanie dôkazov patrí správne orgánu“. Správny orgán je však povinný vykonať dôkazy v súlade so zákonom, nakoľko riadnym nevykonaním dôkazov by bolo rozhodnutie vydané nezákonne a súd by musel takéto rozhodnutie zrušiť. Žalobca má za to, že v prejednanom prípade žalovaný rozhodol riadne a v súlade s platnými právnymi predpismi. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný nezobral do úvahy dôkazy svedčiace v prospech žalobcu, žalovaný uvádza, že nemohol zobrať do úvahy dôkazy svedčiace v jeho prospech, nakoľko takéto dôkazy sa v rámci kontroly nepreukázali, žalovaný k takýmto dôkazom

nevzhliadol, okolnosti a skutkový stav prípadu takéto dôkazy nenaznačovali, pričom v ďalšom priebehu ich sám žalobca ani nepreukázal a tiež ani na ne neodkázal, čím žalovanému neboli preukázané dôkazy, ktoré by svedčili v prospech žalobcu, alebo ktoré by relevantným spôsobom napádali zistený skutkový stav. Žalovaný k poukazu žalobcu na 2 rozsudky najvyšších súdov SR a ČR uvádza, že sa nestotožňuje so závermi, na ktoré poukazuje žalobca. Z rozsudku NS SR č. 6Sžo/123/2015 zo dňa 26.04.2017 žalovanému vyplýva, že súdmi bolo vytýkané najmä doručovanie prvostupňového orgánu, keď účastník konania oznámil zmenu adresy na doručovanie, pričom dokumenty potrebné k správne konaniu neboli poslané na uvedenú adresu, následkom čoho súdy konštatovali nezákonný postup, nakoľko sa účastník konania nemohol vyjadriť k podkladom rozhodnutia. Čo sa týka rozsudku NSS ČR č. j. 4Ads/177/2011-120 žalovaný uvádza, že sa v uvedenom prípade bol žalovaným Q. D. X. V. Č. J.. Ad 1) v prvom rade sa jednalo o český inšpektorát práce, ktorý upravuje osobitný zákon, pričom rozdiely už len medzi zákonom č. 128/2002 Z. z. a slovenským zákonom o inšpekcii práce sú značné, pričom ich žalovaný uviedol vyššie v tomto vyjadrení, Ad 2) prípad vyšetroval iný správny orgán než ten, ktorý o ňom rozhodoval a Ad 3) zistený skutkový stav nebol náležite zistený, nakoľko sa rozpor týkal tak základného vzťahu, či vôbec došlo k odplatnej pomoci - zamestnávaniu a to už od začiatku konania, nakoľko z protokolu nebolo možné zistiť, či osoby nachádzajúce sa v prevádzke reálne pracovali, alebo len vypomáhali, čo je esenciálne zistenie vo veci priestupku na úseku nelegálneho zamestnávania. 5/ Žalobca napáda nedostatočnosť výrokových častí napadnutých rozhodnutí, pričom má za to, že rozhodnutia neobsahujú presný popis skutku. K tomu žalovaný uvádza, že široká oblasť iných správnych deliktov neobsahuje jednoznačne vymedzenie výroku rozhodnutia tak, ako je to v prípade trestných činov a priestupkov, ktorých zákonná úprava je v tejto veci jednoznačná. Iné správne delikty sa v otázke vymedzenia obsahových náležitostí výroku spravujú výlučne Správnym poriadkom, ktorý v ust. § 47 ods. 2 stanovuje, že výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu, ktorá nesmie byť kratšia ako ustanovuje osobitný zákon. Aj keď cit. zákonné ustanovenie explicitne neprikazuje, že výrok rozhodnutia musí obsahovať vecné, časové a miestne určenie konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí vymedzenie predmetu konania spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním, pričom tento záver je z ust. § 47 ods. 2 Správneho poriadku priamo vyvoditeľný. Z uvedeného vyplýva, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade aj uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa v spojení s rozhodnutím žalovaného dostatočne charakterizuje a špecifikuje skutok tak, že je z týchto rozhodnutí zrejmé, o aký skutok sa jedná, je z nich zrejmé miestne, časové, ako aj vecné hľadisko vymedzenia jednotlivých skutkov ako iných správnych deliktov a vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia zodpovedá tak požiadavke ustanovenej vo vyššie uvedenom ustanovení Správneho poriadku, ako aj požiadavkám rozhodnutia o iných správnych deliktoch. Špecifikácia správnych deliktov v predmetných rozhodnutiach je podľa žalovaného dostatočná čo do jednotlivých atribútov výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia a takto špecifikovaný skutok nie je zameniteľný s iným. Čo sa týka žalobcom napadutej časti výroku rozhodnutia, správny orgán prvého stupňa vo výroku rozhodnutia uviedol konkrétne ustanovenie zákona, porušenia ktorého sa žalobca dopustil (§ 13 zákona o ochrane spotrebiteľa), ďalej špecifikoval konanie, ktorým sa žalobca porušenia zákona dopustil, keď uviedol, že k porušeniu zákona došlo tým, že v čase kontroly sa v ponuke pre spotrebiteľa nachádzalo 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 EUR, u ktorých mali byť zistené nedostatky v plnení informačných povinností a to uvádzanie písomne poskytnutej informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu (Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1007/2011 o názvoch textilných vlákien a súvisiacom označení vláknového zloženia textilných výrobkov etiketou a iným označením, ktorým sa zrušuje smernica Rady 73/44/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 96/73/ES a 2008/8121/ES (Ú. v. EÚ L 272, 18.10.2011) len v cudzom jazyku, nie v kodifikovanej podobe štátneho jazyka a zároveň uviedol čas - dátum vykonanej kontroly, t. j. 12.08.2016, kedy k porušeniu došlo a tiež miesto spáchania iného správneho deliktu - prevádzkareň žalobcu - X. - K., H., H. L., Š. X, A.. Pri formulovaní výrokovvej časti rozhodnutia je potrebné mať na zreteli zároveň zásadu stručnosti, jasnosti a presnosti nielen výrokovvej časti rozhodnutia, ale aj odôvodnenia, z ktorého má byť zrejmé čo považoval správny orgán za právne relevantné podklady pre svoje rozhodnutie, ako ich posúdil a na základe čoho dospel k právne záveru, čo v danom prípade nepochybne dodržané bolo. Správnosť týchto tvrdení odvodzuje odvolací orgán aj z judikatúry, v zmysle ktorej pokiaľ je v rozhodnutí ako takom uvedená kompletná špecifikácia 7 druhov výrobkov (na 2 strane napadnutého rozhodnutia), tak takáto skutočnosť

nespôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Náležitosti rozhodnutia a jeho výroku podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku sú v rozumnej miere splnené. Odvolací orgán v tejto súvislosti dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžd 26/2011, v zmysle ktorého „... je nutné rozhodnutie chápať ako univerzálny celok. Preto výroková časť rozhodnutia obsahuje iba výnimočne opis skutku, časové, platobné alebo iné doložky a naopak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje argumentáciu, ktorá sa síce vo výrokovej časti explicitne nenachádza, ale bez jej vyjadrenia by bola výroková časť nepreskúmateľná pre nedostatok dôvodov.“ V uvedenej súvislosti chceme poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžo 233/2009, v ktorom Najvyšší súd SR uviedol: „Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že skutok nebol vo výroku rozhodnutia náležite individualizovaný, najvyšší súd uvádza, že výrok prvostupňového rozhodnutia obsahoval miesto a čas porušenia zákonných povinností, uvedenie konkrétnych ustanovení zákona, ktoré žalobca porušil a vymedzenie výrobkov, u ktorých boli zistené porušenia zákona, čo do celkového počtu ich druhov a ich celkovej hodnoty uvedenej v slovenských korunách. Takéto vymedzenie skutku možno považovať za dostatočne konkrétne, vylučujúce možnosť zámery prejednávaného skutku s iným skutkom. Skutočnosť, že označenie kontrolovaných výrobkov ich konkrétnym názvom a cenou, prípadne iným individualizovaným opisom, je obsahom odôvodnenia rozhodnutia, ale nie je obsiahnuté vo výroku rozhodnutia, nemusí automaticky spôsobiť nezákonnosť tohto rozhodnutia.“ 6/ K argumentu žalobcu ohľadom porušenia ustanovenia uvádza, že podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku „V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.“ Cit. ustanovenie teda nestanovuje správny orgán povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia podklady vo forme ich zoznamu (podľa názvu). Relevantné je uviesť skutočnosti, ktoré boli pre rozhodnutie správneho orgánu podkladom. Správny poriadok v danom smere rieši materiálnu stránku veci, keď samotné podklady, z ktorých dané skutočnosti vychádzajú sú obsiahnuté v príslušnom spisovom materiáli, do ktorého má žalobca možnosť v priebehu správneho konania nazrieť. Žalovanému však v tomto ohľade nedá nespomenúť, že prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí popísal postup správneho orgánu vychádzajúci z jednotlivých podkladov z chronologického hľadiska, keď bolo uvedené najskôr zistenie správneho orgánu vychádzajúce z inšpekčného záznamu a následne začatie správneho konania dňa 26.09.2016. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že prvostupňový správny orgán presne uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a samotné podklady pre rozhodnutie sú súčasťou spisovej dokumentácie, čo je v súlade so zákonom. 7/ Žalovaný poukazuje na svoje vyjadrenia uvedené v súvislosti s postavením zamestnanca žalobcu, ktorý vykonával úlohu povereného zamestnanca obchodnej spoločnosti HTH, s.r.o., a teda ak správny orgán konal s uvedeným zamestnancom, platí zákonná domnienka, že konal s účastníkom konania/žalobcom, pričom žalovaný dodáva, že v prípade pochybností by lehota na podanie námietok ostala zachovaná. 8/ Žalovaný v celom rozsahu trvá na dôvodoch, ktoré opísal vo svojich predošlých rozhodnutiach, a to: „K tvrdeniu, že výsluch svedka - A.R. F. L. bol vykonaný bez účasti účastníka konania, odvolací orgán uvádza, že osobná neúčast účastníka konania v prevádzkarni pri kontrole (t. j. pri zisťovaní skutkového stavu) nie je podľa názoru správneho orgánu zásahom do procesných práv účastníka konania. Uznanie takého tvrdenia účastníka konania by bolo proti účelu zákona č. 128/2002 Z. z. a bol by zmarený objektívny charakter vykonávanej kontroly v čase výkonu kontroly. Odvolací orgán nepovažuje za potrebné nariaďovať výsluch účastníka konania a svedka a ich následnú konfrontáciu, nakoľko ako priznáva sám účastník konania, počas výkonu kontroly nebol prítomný na mieste výkonu kontroly, kde bol objektívne zistený skutkový stav pri osobnej účasti zamestnanca účastníka konania, ktorý zistenia z uvedenej kontroly na znak súhlasu podpísal a opatril odtlačkom pečiatky svojho zamestnávateľa - účastníka konania, čím je nepochybné, že uvedený zamestnanec bol poverený prevádzkou podniku.“ Mimo rozsah odôvodnení uvedených v rozhodnutiach správnych orgánov žalovaný k novým tvrdeniam žalobcu postupne uvádza. K tvrdeniu žalobcu o nemožnosti vypočítania svojho zamestnanca pred správnymi orgánmi žalovaný v prvom rade uvádza, že o uvedenú možnosť nepožiadaval. Žalobca v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu žiadal o nariadenie ústneho pojednávania, pričom s uvedenou požiadavkou sa v plnej miere vysporiadal druhostupňový správny orgán, ktorý rozhodoval o odvolaní účastníka konania/žalobcu. V druhom rade žalovaný uvádza, že v podanej žalobe žalobca uvádza, že vypočítanie svojho zamestnanca považuje za potrebné „z dôvodu, že po rozhovore s týmto svedkom dospel k záveru, že práve žalovaný mohol pri kontrole postupovať iným spôsobom, ako je v inšpekčnom zázname opísaný, že konanie jeho aparátu nemuselo byť také, ako to zdôvodňuje.“ Žalobca v podanej žalobe neprehrádza, v čom konkrétnom by sa malo konanie aparátu žalovaného odlišovať od stavu objektívne zaznamenaného v inšpekčnom zázname v čase vykonania kontroly. Žalovaný dodatočné nekonkretizované spochybňovanie vykonanej

kontroly zo strany žalobcu a „rozpamätanie sa“ zamestnanca žalobcu (ktorého možné subjektívne konanie nie je možné nespochybníť) po takmer roku od vykonania kontroly považuje za pochybné a účelové s cieľom zbavenia sa zodpovednosti. Keď žalobca uvádza, že mu nie je zrejmé, čím by mal byť zmarený objektívny charakter vykonávanej kontroly v čase výkonu kontroly, žalovaný uvádza, že práve pripustením dodatočných nepreukázaných tvrdení osôb, ktoré sa dokonca počas vykonania kontroly ani nenachádzali v prevádzke, by sa vytvoril precedenčný stav, kedy akýkoľvek účastník konania by mohol namietať a rozporovať zistenia kontrolných orgánov bez akéhokoľvek dôkazu, a tým by kontrolné orgány a ich zistenia strácali akýkoľvek zmysel. Žalobca si pravdepodobne neuvedomuje závažnosť svojich tvrdení a podľa žalovaného žalobca neargumentuje logicky, keď tvrdí, že vedením prevádzky poveril osoby na to nekompetentné, ktoré nie sú schopné rozumieť ani len jazyku. Žalovaný sa potom žalobcu pýta, ak uvádza takéto závažné tvrdenia, že nie len predavačka, ale ani len vedúci prevádzky nie sú schopní porozumieť slovenskému jazyku, keď podľa čl. 6 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky „na území Slovenskej republiky je štátnym jazykom slovenský jazyk“, a ktorý podľa § 1 ods. 2 zákona č. 270/1995 Z.z. o štátnom jazyku slovenskej republiky „(štátny jazyk) má prednosť pred ostatnými jazykmi používanými na území Slovenskej republiky“, že akým spôsobom chce žalobca zaručiť, že spotrebiteľia, ktorí v jeho prevádzke napr. vykonali nákup a chcú tovar reklamovať, akým spôsobom im chce garantovať využitie tohto zákonom garantované práva (tak ako je to uvedené v § 8 ods. 1 cit. zákona)? Alebo má tomu žalovaný rozumieť tak, že žalobca využíva ako pracovnú silu zamestnancov s odlišným pôvodom, aby sa v prípade spotrebiteľov vyhováral, že mu nerozumejú a z toho dôvodu nebudú uplatňovať požiadavky zákona o ochrane spotrebiteľa a v prípade postihu sa bude taktiež vyvíňovať, že orgány kontroly nepoužili špeciálny režim voči jeho zamestnancom, pričom títo zamestnanci použili a zneužili „špeciálny režim“ voči spotrebiteľom? Podľa názoru žalovaného ani jedna alternatíva neslúži k dobru a k účelu uplatňovaných zákonov a ide o zneužitie práva na zabezpečenie si beztrestnosti žalobcu. Žalovaný taktiež považuje uvedené konanie za diskriminačné voči poctivým podnikateľom, ktorí zamestnávajú osoby spôsobilé na vykonávanie obchodnej činnosti aspoň v tej minimálnej miere, že ich poverení zamestnanci ovládajú štátny jazyk. K návrhu žalobcu na preskúmanie znalosti slovenského jazyka svojho zamestnanca žalovaný uvádza, že je dosť skeptický voči uvedenému návrhu, nakoľko dokázať neznalosť uvedeného zamestnanca bude nepomerne jednoduchšie než protichodnú a zároveň pre žalobcu nepriaznivú skutočnosť o znalosti slovenského jazyka, nakoľko nie je možné vylúčiť ani subjektívny charakter takéhoto dokazovania (zamestnanec je priamym podriadeným žalobcu) - argumentum a simili voči žalobcovmu o subjektívnom charaktere vykonanej kontroly.“

4. Žalobca v replike zo dňa 10.09.2017 k vyjadreniu žalovaného vyjadril nesúhlas, resp. nestotožnenie sa s obsahom vyjadrenia žalovaného k jeho žalobe, pričom v celom rozsahu zotrval na svojich žalobných námietkach týkajúcich sa žalobcom tvrdených procesných pochybení žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu v konaní o správnom delikte žalobcu, pričom žalobca ani v replike, ani v žalobe vecné porušenie zákazu podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), v zmysle ktorého predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3 zákona, keď účastník konania mal uprieť spotrebiteľovi (pisateľovi podnetu č. XXX/XX) právo na uplatnenie reklamácie, t.j. právo podľa § 3 ods. 1 zákona, pretože v čase kontroly malo byť prijatie spotrebiteľkou uplatňovanej reklamácie dámskych topánok zo strany predávajúceho žalobcu odmietnuté, ani porušenie povinnosti podľa § 13 zákona, v zmysle ktorého ak sa informácie uvedené v § 10a až § 12 zákona poskytnú písomne, musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, keď v čase kontroly sa v ponuke na predaj malo nachádzať 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 eur, u ktorých mali byť zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to uvádzanie písomne poskytnutej informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu (Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1007/2011 o názvoch textilných vlákien a súvisiacom označení vláknového zloženia textilných výrobkov etiketou a iným označením, ktorým sa zrušuje Smernica Rady 73/44/EHS a Smernica Európskeho parlamentu a Rady 96/73/ES a 2008/121/ES (Ú. v. EÚ L 272, 18.10.2011) v platnom znení) len v cudzom jazyku, nie v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, nepopieral ani netvrdil, že by sa uvedených skutkov kladených mu za vinu nebol dopustil.

5. Súd v konaní podľa ust. § 194 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. o Správnom súdnom poriadku (ďalej len „SSP“), po preskúmaní rozhodnutia žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, po oboznámení sa s administratívnymi spismi správnych orgánov, za dodržania postupu podľa ust. § 105 ods. 1 písm. a) a c) SSP, konajúc v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorý ich

neprítomnosť na pojednávaní súdu ospravedlnil, dospel k záveru, že žalobe žalobcu nemožno priznať úspech z ďalej uvedených dôvodov.

6. Poverená zástupkyňa žalovaného na pojednávaní súdu uviedla, že: „V plnom rozsahu zotrávame na vyjadrení zo dňa 07.08.2017 a nemáme žiadne ďalšie návrhy, žiadame žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.“

7. Podľa ust. § 2 ods. 1 a 2 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa ust. § 27 ods. 2 a 3 SSP pri rozhodnutí, opatrení alebo inom zásahu, ktoré orgán verejnej správy vydal alebo vykonal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, správny súd preskúmava iba, či také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; tým nie sú dotknuté ustanovenia § 192, § 198 a § 230 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. a). Správny súd neposudzuje účelnosť, hospodárnosť a vhodnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy, opatrenia orgánu verejnej správy alebo iného zásahu orgánu verejnej správy; tým nie sú dotknuté ustanovenia § 192, § 198 a § 230 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. a).

Podľa ust. § 119 SSP správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci.

Podľa ust. § 194 ods. 1 a 2 SSP správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

Podľa ust. § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa ust. § 190, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

Podľa ust. § 2 písm. l) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch v platnom znení (ďalej len „zákon“) sa reklamáciou rozumie uplatnenie zodpovednosti za vady výrobku alebo služby.

Podľa ust. § 3 ods. 1 zákona každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3.

Podľa ust. § 12 ods. 2 zákona predávajúci musí zabezpečiť, aby nim predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi alebo dodávateľovi, o miere alebo o množstve, o spôsobe použitia a údržby výrobku a o nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia alebo údržby, o podmienkach uchovávaní a skladovania výrobku, ako aj o riziku súvisiacom s poskytovanou službou alebo informáciami podľa osobitných predpisov. Predávajúci je povinný na požiadanie orgánu dozoru alebo spotrebiteľa oznámiť alebo zdokumentovať údaje o výrobku, ak ho nemožno označiť.

Podľa ust. § 13 zákona, ak sa informácie uvedené v § 10a až § 12 poskytujú písomne, musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka. Možnosť súbežného používania iných označení, najmä

grafických symbolov a piktogramov, ako aj iných jazykov nie je týmto dotknutá. Fyzikálne a technické veličiny musia byť vyjadrené v zákonných meracích jednotkách.

Podľa ust. § 24 ods. 1 zákona za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66.400,- eur; za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166.000,- eur.

Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č.71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „zákon o správnom konaní“) rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikli neodôvodnené rozdiely.

Podľa ust. § 21 ods. 1 zákona o správnom konaní správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Podľa ust. § 34 ods. 1 zákona o správnom konaní na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa ust. § 34 ods. 4 zákona o správnom konaní vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

Podľa ust. § 34 ods. 5 zákona o správnom konaní správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa ust. § 46 zákona o správnom konaní rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa ust. § 47 ods. 1 zákona o správnom konaní rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa ust. § 47 ods. 1, 2, a 3 zákona o správnom konaní rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa ust. § 59 ods. 1 zákona o správnom konaní odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

Podľa ust. § 59 ods. 2 zákona o správnom konaní, ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa ust. § 6 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z.z o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov opatrenia podľa odseku 1 oznámi inšpektor ústne kontrolovanej osobe a vyhotoví o nich písomný záznam. Ak kontrolovaná osoba s opatreniami podľa odseku 1 nesúhlasí, môže proti nim podať do troch dní odo dňa ich doručenia písomné námietky. Námietky nemajú odkladný účinok. O námietkach rozhodne riaditeľ inšpektorátu do piatich dní od ich doručenia. Rozhodnutie sa doručí kontrolovanej osobe a je konečné.

8. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel, a posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

9. V preskúvanom prípade bolo aj podľa názoru súdu prvostupňovým správnym orgánom preukázané, že žalobca sa dopustil porušenia zákazu podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), v zmysle ktorého predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3 zákona, keď účastník konania mal uprieť spotrebiteľovi (pisateľovi podnetu č. XXX/XX) právo na uplatnenie reklamácie, a teda právo podľa § 3 ods. 1 zákona, pretože v čase kontroly malo byť prijatie spotrebiteľkou uplatňovanej reklamácie dámskych topánok zo strany predávajúceho žalobcu odmietnuté, ani porušenie povinnosti podľa vyššie v bode 7 tohto rozsudku citovaného ust. § 13 zákona, v zmysle ktorého ak sa informácie uvedené v § 10a až § 12 zákona poskytnú písomne, musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, keď v čase kontroly sa v ponuke na predaj malo nachádzať 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 eur, u ktorých mali byť zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to uvádzanie písomne poskytnutej informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1007/2011 o názvoch textilných vlákien a súvisiacom označení vláknového zloženia textilných výrobkov etiketou a iným označením, ktorým sa zrušuje Smernica Rady 73/44/EHS a Smernica Európskeho parlamentu a Rady 96/73/ES a 2008/121/ES (zverejnené v Ú. v. EÚ L 272, 18.10.2011) v platnom znení, len v cudzom jazyku, nie v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, pričom išlo o informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu, konkrétne o 9 ks dámske nohavičky K. v celkovej hodnote 13,50 eur - na výrobku bolo uvedené 95 % bambo fibre, 10 % spandex, 27 ks dámske pyžamo v celkovej hodnote 121,50 eur - na výrobku bolo uvedené 95 % pamut, cotton, 5 % poliesztér, polyester, 7 ks detské 3/4 rifľové nohavice O. v celkovej hodnote 52,50 eur - na výrobku bolo uvedené 98 % cotton, 2 % spandex, 1 ks dámska bunda U. v celkovej hodnote 25,95 eur - na výrobku bolo uvedené 78 % cotton, 21 % polyester, 1 % elasthan, 3 ks dámska bunda T. v celkovej hodnote 59,97 eur - na výrobku bolo uvedené 98 % cotton, 2 % polyester, 2 ks pánska mikina T. v celkovej hodnote 33,80 eur - na výrobku bolo uvedené 95 % cotton, cotone, 5 % polyester, 75 ks dievčenská šiltovka v celkovej hodnote 112,50 eur - na výrobku bolo uvedené 10 % cotton, a keďže žalobca nepopieral ani netvrdil, že by sa uvedených skutkov kladených mu za vinu nebol dopustil, bola mu uložená pokuta 500,- eur. Vykonanou kontrolou bolo porušenie zákazu vyplývajúceho z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b) zákona a povinnosti podľa § 13 zákona spoľahlivo preukázané, keďže z podkladov pre rozhodnutie vyplýva, že spotrebiteľke (pisateľke podnetu č. XXX/XX) predávajúci žalobca odmietol prijať reklamáciu výrobku - dámskej obuvi, zakúpenej v prevádzkarni účastníka konania dňa 07.06.2016. Uvedené konanie predávajúceho bolo zistené i pri ďalšom pokuse spotrebiteľa o uplatnenie reklamácie predmetného výrobku, ktorý bol uskutočnený za anonymnej prítomnosti inšpektorov SOI v prevádzkarni, kedy bolo uplatnenie reklamácie prítomnou predavačkou opäť odmietnuté. Z uvedeného je teda zrejmé, že žalobca ako predávajúci uprel svojím konaním (odmietnutím prijatia spotrebiteľkou uplatňovanej reklamácie) právo spotrebiteľa na uplatnenie reklamácie, a teda právo podľa § 3 ods. 1 zákona. Reklamácia bola prijatá a zaevidovaná až po preukázaní sa pri kontrole prítomných inšpektorov SOI. Taktiež bolo preukázané porušenie ust. § 13 zákona, v zmysle ktorého ak sa informácie uvedené v § 10a až § 12 zákona poskytnú písomne, musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, a to tým, že žalobca nezabezpečil dodržanie informačných povinností v rozsahu stanovenom zákonom, pretože žalobca v čase kontroly na predaj ponúkal celkom 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 eur, konkrétne 9 ks dámske nohavičky K. v celkovej hodnote 13,50 eur - na výrobku bolo uvedené 95 % bambo fibre, 10 % spandex, 27 ks dámske pyžamo v celkovej hodnote 121,50 eur - na výrobku bolo uvedené 95 % pamut, cotton, 5 % poliesztér, polyester, 7 ks detské 3/4 rifľové nohavice O. v celkovej hodnote 52,50 eur - na výrobku bolo uvedené 98 % cotton, 2 % spandex, 1 ks dámska bunda U. v celkovej hodnote 25,95 eur - na výrobku bolo uvedené 78 % cotton, 21 % polyester, 1 % elasthan, 3 ks dámska bunda T. v celkovej hodnote 59,97 eur - na výrobku bolo uvedené 98 % cotton, 2 % polyester, 2 ks pánska mikina T. v celkovej hodnote 33,80 eur - na výrobku bolo uvedené 95 % cotton, cotone, 5 % polyester, 75 ks dievčenská šiltovka v celkovej hodnote 112,50 eur - na výrobku bolo uvedené 10 % cotton, ktoré síce boli označené písomnými informáciami o ich vláknovom zložení podľa osobitného predpisu, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1007/2011 o názvoch textilných vlákien a súvisiacom označení

vláknového zloženia textilných výrobkov etiketou a iným označením, ktorým sa zrušuje Smernica Rady 73/44/EHS a Smernica Európskeho parlamentu a Rady 96/73/ES a 2008/121/ES (zverejnené v Ú. v. EÚ L 272, 18.10.2011 v platnom znení), avšak táto informácia bola uvedená len v cudzom jazyku, bez zabezpečenia jej prekladu do kodifikovanej podoby štátneho jazyka, čím žalobca porušil vyššie v bode 7 citované ust. § 13 zákona, v zmysle ktorého ak sa informácie uvedené v § 10a až § 12 zákona poskytnú písomne, musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka.

10. Žalovaný podľa názoru súdu vecne správne posúdil vec žalobcu, pričom použil na vec žalobcu príslušné vyššie v bode 7 tohto rozsudku citované zákonné ustanovenia vzťahujúce sa na vec žalobcu a aj náležite sa vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré boli námietkami procesného charakteru, ktoré si žalobca uplatnil už aj v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, žalovaný tiež poukázal na výklad a aplikáciu žalobcom namietaných ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov a zákona, aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach správneho trestania týkajúcu sa podkladov pre rozhodnutie vo veci žalobcu, nezákonného postupu, nenariadenia ústneho pojednávania, nezákonnosti dôkazných prostriedkov, nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, ktoré žalovaný doplnil o judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach správneho trestania, nedostatočný výrok rozhodnutia, nezákonný spôsob vydania opatrenia na mieste a porušenie práva byť prítomný pri dokazovaní veci a pri výsluchu svedkov.

11. Súd k námietkam žalobcu týkajúcich sa nedoručenia oznámenia o začatí správneho konania a tým porušenia práva na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie, čím sa mal žalovaný dopustiť nezákonného postupu, uvádza, že pokiaľ žalovaný, v skutočnosti prvostupňový správny orgán, ako to vyplýva z obsahu spisového materiálu žalovaného, doručoval žalobcom namietané nedoručenie oznámenia o začatí správneho konania na adresu jeho sídla dňa 26.09.2016 a opakovane dňa 03.10.2016 a žalobca si zásielku nevyzdvihol ani raz, je potrebné vychádzať z premisy, že žalobcovi bola zásielka v súlade s ust. § 25 ods. 2 zákona o správnom konaní doručená, na čo žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal, a preto súd považuje tieto námietky žalobcu za nedôvodné. Žalobca nakoniec mal možnosť nahliadnuť do spisovej dokumentácie žalovaného, ale do tejto nenahliadol a ani si nevyžiadal oznámenie o začatí správneho konania. Preto nemohol byť ukrátený na svojich procesných právach.

12. Súd k námietkam žalobcu spočívajúcich v tvrdení nezákonnosti dôkazných prostriedkov, nenariadení ústneho pojednávania a porušenia práva byť prítomný pri dokazovaní veci a pri výsluchu svedkov, okrem poukázania na žalovaným uvádzanú aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach správneho trestania, uvádza, že napadnuté rozhodnutia správnych orgánov boli vydané v súlade s platnou právnou úpravou a v súlade so zásadami správneho konania uvedenými v bode 7 tohto rozsudku, na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia zisteného skutkového stavu veci. Správne orgány prvého aj druhého stupňa sa námietkami žalobcu vznesenými už v odvolaní podrobne zaoberali vo svojich rozhodnutiach a svoje skutkové, ako aj právne závery náležite a dostatočne odôvodnili. Žalobca v podanej správnej žalobe v zásade namietal tie isté skutočnosti ako v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu a týmito námietkami sa žalovaný vysporiadal už v rámci odvolacieho konania. Predmetom kontroly SOI je porovnávanie zisteného stavu so stavom požadovaným všeobecne záväznými právnymi predpismi, ktorých dodržiavanie je SOI oprávnená kontrolovať. Kontrola inšpektorov SOI dňa 12.08.2016 na označenej prevádzke žalobcu spočívala v porovnaní zisteného skutkového stavu so stavom predpísaným a výsledkom tohto porovnania je výsledok kontroly, ktorý sa prejavil v inšpekčnom zázname zo dňa 12.08.2016, z ktorého je zrejмый zistený skutkový stav tak, ako je tento uvedený v bode 8 tohto rozsudku. V zásade je kontrolovanej osobe v rámci inšpekčného záznamu po oboznámení sa s jeho obsahom poskytnutý aj priestor na vyjadrenie sa k zistenému skutkovému stavu, a to vo forme vysvetlivky k inšpekčnému záznamu. Takýto postup bol dodržaný aj v prípade kontroly u žalobcu. Z inšpekčného záznamu vyplýva, že počas kontroly bolo zistené nerešpektovanie zákazu a povinností predávajúceho, a teda bolo spotrebiteľovi (pisateľovi podnetu č. XXX/XX) upreté právo na uplatnenie reklamácie, teda právo podľa § 3 ods. 1 zákona, pretože v čase kontroly bolo prijatie spotrebiteľkou uplatňovanej reklamácie dámskych topánok zo strany predávajúceho žalobcu odmietnuté a žalobca informácie uvedené v § 10a až § 12 zákona neposkytol písomne v kodifikovanej podobe štátneho jazyka u 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 eur, konkrétne išlo o 9 ks dámske nohavičky K. v celkovej hodnote 13,50 eur - na výrobku bolo uvedené 95 % bambo fibre, 10 % spandex, 27 ks dámske pyžamo v celkovej hodnote 121,50 eur - na výrobku bolo uvedené 95 % pamut, cotton, 5 % poliesztér,

polyester, 7 ks detské 3/4 rifľové nohavice O. v celkovej hodnote 52,50 eur - na výrobku bolo uvedené 98 % cotton, 2 % spandex, 1 ks dámska bunda U. v celkovej hodnote 25,95 eur - na výrobku bolo uvedené 78 % cotton, 21 % polyester, 1 % elasthan, 3 ks dámska bunda T. v celkovej hodnote 59,97 eur - na výrobku bolo uvedené 98 % cotton, 2 % polyester, 2 ks pánska mikina T. v celkovej hodnote 33,80 eur - na výrobku bolo uvedené 95 % cotton, cotone, 5 % polyester, 75 ks dievčenská šiltovka v celkovej hodnote 112,50 eur - na výrobku bolo uvedené 10 % cotton, ktoré boli označené písomnými informáciami o ich vlákňovom zložení podľa osobitného predpisu, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1007/2011 o názvoch textilných vlákien a súvisiacom označení vlákňového zloženia textilných výrobkov etiketou a iným označením, ktorým sa zrušuje Smernica Rady 73/44/EHS a Smernica Európskeho parlamentu a Rady 96/73/ES a 2008/121/ES (zverejnené v Ú. v. EÚ L 272, 18.10.2011 v platnom znení) a tieto informácie boli poskytnuté len v cudzom jazyku. S obsahom tohto inšpekčného záznamu bol oboznámený prítomný vedúci prevádzky, ktorý vo vysvetlivke predmetného inšpekčného záznamu podal vyjadrenie v znení: „Správu - vybavenie reklamácie doručíme“. K informáciám uvedeným v § 10a až § 12 zákona, ktoré žalobca neposkytol písomne v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, žalobca nič nenamietal, a teda údaje v tomto inšpekčnom zázname žiadnym spôsobom nerozporoval. Je logické tvrdenie správnych orgánov, že ak by zaznamenaný skutkový stav nezodpovedal skutočnosti, zodpovedný vedúci prevádzky by s tvrdeniami v inšpekčnom zázname nesúhlasil a rozpor v zistenom skutkovom stave by namietal už v priebehu kontroly, resp. po oboznámení sa s inšpekčným záznamom, čo sa ale v danom prípade nestalo. Skutkový stav zo strany žalovaného správneho orgánu tak podľa názoru súdu bol spoľahlivo a riadne zistený a správny orgán následne svoje rozhodnutie oprel na dostatočných dôkazoch, ktoré vyhodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Súd preto zastáva názor, že v preskúmanom prípade nariadenie pojednávania, a teda výsluch žalobcom navrhovaného dokazovania - výsluch vedúceho prevádzky žalobcu s poukazom na vyššie v bode 7 tohto rozsudku citované ust. § 21 ods. 1 zákona o správnom konaní by neprispelo k väčšiemu objasneniu veci žalobcu a osobitný zákon o ochrane spotrebiteľa nariadenie ústneho pojednávania neustanovuje. Správny orgán preto podľa názoru súdu správne nepovažoval za potrebné vykonávať dôkazy výsluchom v žalobcom navrhovanom rozsahu, pretože skutkový stav mal spoľahlivo preukázaný a dostatočný na ustálenie právneho záveru vo veci, ako to vyplýva z bodu 9 tohto rozsudku. Nevykonanie navrhovaných dôkazov bolo správnym orgánom prvého stupňa, ako aj žalovaným riadnym spôsobom a dostatočne odôvodnené, a preto žalovaný spochybňovanie inšpekčného záznamu zo strany žalobcu správne považoval za účelové s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za zistené porušenia zákona. Inšpekčný záznam totiž tvorí významný podklad správneho konania a následné spochybňovanie zistení v ňom uvedených spôsobom, ako to navrhuje žalobca cestou nariadenia ústneho pojednávania, považuje aj súd za neakceptovateľné, pretože by tým bola popretá samotná pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie a oprávnenia jej zamestnancov. Návrhy žalobcu na nariadenie ústneho pojednávania je možné a zákonom dovolené korigovať prejavom zákonnej právomoci správneho orgánu, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania, aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V danom prípade správny orgán odmietol vykonať navrhovaný dôkaz, ktorý žalobca mienil vykonať na nariadenom pojednávaní a uviedol, prečo ústne pojednávanie nenariadil a v konečnom dôsledku teda, prečo dôkaz nevykonal. Súd k tomu ešte dodáva, že správne konanie je spravidla ovládané zásadou písomnosti, a to z dôvodu rýchlosti a hospodárnosti konania. Avšak povinnosť rešpektovať aj zásadu materiálnej pravdy správne orgány zaväzuje, aby v konaní, v ktorom nie je jednoznačný skutkový stav alebo sa v ňom vyskytujú rozpory, dali účastníkom konania možnosť vyjadriť sa k prejednávanej veci a predniesť svoje návrhy a pripomienky. Podľa ust. § 21 ods. 1 Správneho poriadku, ktorý by bolo možné použiť v danej veci vzhľadom na ust. § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa, Správny poriadok rozlišuje obligatórne ústne pojednávanie, ktoré správny orgán nariaďuje vtedy, ak tak ustanovujú osobitné predpisy (takéto prípady upravuje stavebný zákon, zákon o priestupkoch, predpisy o pozemkových úpravách a pod.) a fakultatívne ústne pojednávanie, ktoré správny orgán nariaďuje iba vtedy, ak to vyžaduje povaha veci. V oboch prípadoch je pre ústne pojednávanie charakteristické, že v ňom vystupuje viac účastníkov, často s protichodnými záujmami, a v preskúmanom prípade tomu tak nebolo. Cieľom ústneho pojednávania je predovšetkým zistiť skutočný stav veci a pokiaľ možno odstrániť rozpory medzi účastníkmi. V preskúmanom prípade však to potrebné ale nebolo, keďže v predmetnom správnom konaní je len jeden účastník konania, a to žalobca. Z uvedených dôvodov súd považuje aj tieto žalobné námietky žalobcu týkajúce sa nezákonnosti dôkazných prostriedkov a nenariadenia ústneho pojednávania a porušenia práva byť prítomný pri dokazovaní veci a pri výsluchu svedkov za nedôvodné, pretože žalobca postupom správnych orgánov nebol ukrátený na svojich procesných právach.

13. Žalobca v žalobe podobne ako v odvolaní namietal voči výroku rozhodnutia správneho orgánu, že rozhodnutie o uložení sankcie vo výroku neobsahuje riadne popísanie a určenie spôsobu poskytnutia informácií uvedených v § 10a až § 12 zákona, ktoré ak sú poskytnuté, musia byť v kodifikovanej podobe štátneho jazyka, aby bolo jednoznačne a nespochybniteľne zrejmé, že tieto informácie nemali byť už žiadnym spôsobom poskytnuté a že nepostačuje len jediná konštatívna veta, že v čase kontroly sa v ponuke na predaj nachádzalo 7 druhov textilných výrobkov v celkovej hodnote 419,72 eur, u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to neuvádzanie písomne poskytnutej informácie o materiálovom zložení výrobku v zmysle osobitného predpisu, tak k týmto žalobným námietkam žalobcu súd uvádza, že skutky, ktoré sú uvedené vo výroku prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu sú dostatočne charakterizované a špecifikované, a teda nemožno tieto zameniť s inými, pretože rozhodnutie správneho orgánu je zrozumiteľné. Žalobca nepreukázal s akým iným skutkom alebo postihom by mohol byť zameniteľný skutok, ktorý by vyžadoval úplnú špecifikáciu, keďže podľa názoru súdu presný popis skutku je uvedený vo výroku prvostupňového rozhodnutia v spojení s odôvodnením rozhodnutia, ktoré treba posudzovať ako jeden celok a je preto vymedzený dostatočne, určite a tak aby ho nebolo možné zameniť s iným skutkom žalobcu alebo iného účastníka konania. Súd preto výrok ako prvostupňového rozhodnutia, tak druhostupňového rozhodnutia považuje za jasný, stručný a určitý a aj zrozumiteľný nielen pre žalobcu, ale aj pre každého, obsahujúci ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého správny orgán rozhodol, je z neho jasné, kto je adresátom rozhodnutia, a preto žalobca týmto výrokom rozhodnutia nemohol byť ukrátený na svojich procesných právach.

14. K námietke žalobcu uvedenej v žalobe a spočívajúcej v žalobcom tvrdenom nezákonnom spôsobe vydania opatrenia na mieste zo dňa 12.08.2016 súd uvádza, že s poukazom na bod 11 tohto rozsudku sám žalobca zaviniel nevyčerpaním riadneho opravného prostriedku (námietky) nemožnosť preskúmať túto jeho námietku v tomto konaní, ak proti opatreniu na mieste nepodal v 3-dňovej lehote námietku, potom už v dôsledku toho táto námietka žalobcu je právne irelevantná, pretože žalobca voči rozhodnutiu o námietkach by mal v prípade podania námietky možnosť podať správnu žalobu proti opatreniu žalovaného správneho orgánu, čo ale neučinil a ani urobiť nemohol pre nevyčerpanie riadneho opravného prostriedku (nepodanie námietky), preto súd aj túto žalobnú námietku musí považovať za nedôvodnú.

15. Súd na základe vyššie uvedeného vyhodnotil dôvody žaloby vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného ako nedôvodné po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu žalovaného, pričom sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí žalovaného, ktoré sú podrobne a precízne vyargumentované a formulované a reagujú na jednotlivé odvolacie námietky žalobcu, ktoré sú v podstate zhodné s jednotlivými bodmi žaloby a sú vyčerpávajúce. Preto na základe vyššie uvedeného skutkového stavu a právneho hodnotenia tohto skutkového stavu, pokiaľ ide o žalobné dôvody žalobcu, súd uzatvára, že nevidí v nich dôvod na to, aby bolo rozhodnutie žalovaného a prípadne aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu ako nezákonné zrušené, pretože žalovaný okrem toho, že dospel k správnym skutkovým zisteniam a k správne právnemu posúdeniu vecí, popísal vo svojich rozhodnutiach dostatočne zodpovedne aj skutkový stav vecí, na ktorý aplikoval príslušné zákonné ustanovenia uvedené v bode 7 tohto rozsudku. Žalovaný v rámci odvolacieho konania preskúmal prvostupňové rozhodnutie, pričom podľa názoru súdu správne konštatoval, že tak ako je koncipované, je aktom vecne správne vyvedeným, zachovávajúcim zásady správneho konania. Žalobca preto nemohol byť napadnutým rozhodnutím ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

16. Súd preto z uvedených dôvodov, aplikujúc na žalovaným zistený skutkový stav zásady súdneho preskúmacieho konania o úlohe a účele súdneho konania, ako aj príslušné ustanovenia SSP, nezistiac vady žalovaného rozhodnutia v zmysle ust. § 195 SSP, nemá pochybnosti o skutkových zisteniach a o žalovaným vykonaných dôkazoch a má za to, že správne orgány oboch stupňov presne a úplne zistili skutočný stav vecí, postupovali v súlade s ust. § 32 ods. 1 a § 46 a § 47 ods. 1 až 3 Správneho poriadku, vykonali dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre posúdenie vecí žalobcu, svoje rozhodnutia dostatočne logicky a aj presvedčivo odôvodnili, čím boli splnené hmotnoprávne i procesnoprávne predpoklady pre vydanie rozhodnutia, ktoré súd považuje za zrozumiteľné, dostatočne odôvodnené a obsahujúce všetky predpísané náležitosti podľa Správneho poriadku. Súd v tejto spojitosti zdôrazňuje, že treba vziať do úvahy aj skutočnosť, že správny súd „nie je súdom skutkovým“ ale súdom, ktorý posudzuje iba právne

otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy a tieto právne otázky procesného charakteru žalobca výslovne aj namieta, avšak si ich subjektívne vo svoj vlastný prospech vykladal.

17. Pre úplnosť súd uvádza, aj keď to žalovaný nenamietal v žalobe, že uloženie pokuty sa uskutočnilo v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správne orgány v zákonom stanovených limitoch, hraniciach uplatnili svoju právomoc a určili výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy bolo v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia), bolo aj náležite zdôvodnené. Správne orgány svoju diskrečnú právomoc použili v rámci zákonného rámca, z tohto rámca nijakým spôsobom nevybočili, inštitút správnej úvahy nezneužili, svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnili, a preto aj správna úvaha pri výške a druhu pokuty bola použitá v súlade so zákonom jeho ust. § 24 ods. 1.

18. Preto z vyššie uvedených dôvodov súd uzatvára, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozsudku bolo podľa názoru súdu vydané v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi uvedenými v bode 7 tohto rozsudku a na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Žalobca v žalobe neuviedol také skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť priebeh správneho konania v predmetnej veci a v správnom konaní ani nedošlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní. Žalobné námietky žalobcu nemajú vplyv na posúdenie jeho zodpovednosti za zistené protiprávne konanie, nemenia skutkové okolnosti, právne posúdenie veci, a preto nie sú dôvodom na zrušenie rozhodnutia žalovaného tak, ako sa toho domáhal žalobca.

19. Preto súd z uvedených dôvodov podľa ust. § 190 SSP žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

20. Neúspešnému účastníkovi konania, ktorým bol žalobca, súd právo na náhradu trov konania nepriznal v súlade s ust. § 167 ods. 1 SSP a keďže žalovaný si právo na náhradu trov konania v zmysle ust. § 168 SSP neuplatnil, súd vyslovil vo výroku svojho rozsudku, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznáva.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá musí byť podaná na Krajskom súde v Košiciach v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania.

Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.